

ΣΚΗΝΗ Κ'.

Νικήτας καὶ Ἀκουλίνα.

Ἀκουλίνα. (Ἐξέρχεται τῆς ἀποθήκης). Σκύλλος εἶσαι ὅμως, Νικήτα.

Νικήτας. Γιατί ;

Ἀκουλίνα. Πῶς ἔκλαιγε ἡ κακομοῖρα.

Νικήτας. Καὶ τί σὲ κόφτει ἐσέναντε ;

Ἀκουλίνα. Τί μὲ κόφτει ;—Τὴν ἀδίκησες. Ἔτσι καὶ μένα μπορεῖ νὰ μοῦ κάμῃς τὰ ἴδια... Σκύλλε ! (Ἀποσύρεται εἰς τὴν ἀποθήκην).

ΣΚΗΝΗ ΚΑ'.

Νικήτας (μόνος).

Νικήτας. (Σιγή). Τί κουτόμυαλη. Τῆς ἀγαπῶ αὐταῖς τῆς γυναῖκες σὰν τὴ ζάχαρη· ἀμάρτησες ὅμως μ' αὐταῖς—δυστυχία σου !

Α Ὑ Λ Α Ι Α.

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ρωσικοῦ)

Ἀγαθοκλῆς Γ. Κωνσταντινίδης.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΝ ΘΡΑΚῆ ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Α'. ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ὁ τοῦ παρόντος βεβαίως τὸ διεξεληθὲν περὶ τῆς ἀρχαίας Θράκης. Ἡ μεγάλη χώρα, εἰς ἣν ἀνήκει καὶ ἡ μεγαλοῦπολις αὕτη, ἔχει ἱστορίαν καὶ ταύτην μακράν. Ἐν αὐτῇ κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους κατῴκουον διάφοροι λαοὶ Ἀρίας καταγωγῆς, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον βάρβαροι παραμειναντες, τούτων δὲ οἱ μᾶλλον ἀξιόλογοι ἦσαν οἱ Ὀδρῦσαι, οἰκοῦντες ἐν τῷ μίῳ τῆς Θράκης καὶ ἔχοντες κράτος ἐκτεταμένον, τοῦ ὁποίου εἶναι γνωστοὶ οἱ Βασιλεῖς Σεῦθαι καὶ Κόττες καὶ λοιποὶ. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἰσχυρὸν κράτος τῶν Ὀδρυσῶν κατελύθη ὑπὸ τῆς κοσμοκρατείας Ῥώμης, ἡ δὲ Θράκη ἐγένετο ἐπαρχία Ῥωμαϊκῆ. (26 π. Χ.) Καθ' ὅλην δὲ τὴν μακράν περίοδον τῆς ἱστορίας τῆς Θράκης μέχρι τῆς ἐντελοῦς αὐτῆς ὑποταγῆς εἰς τοὺς Ῥωμαίους τὸ ὄνομα τῆς Ἀδριανουπόλεως, κειμένης ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ὀδρυσῶν, εἰς τὴν συμβολὴν τριῶν ποτα-

342

μῶν, τοῦ Ἐβρου ἐκ δυσμῶν, τοῦ Ἀρτίσκου ἐκ τοῦ νοτιοδυτικοῦ καὶ τοῦ Τόνζου ἐκ βορρᾶ, δὲν ἀναφέρεται· ἀλλ' ἄρα γε ἐν τῇ θέσει αὐτῆς ὑπῆρχεν ἄλλη τις πόλις; Τοῦτο μέλλομεν νὰ ἐξετάσωμεν ἐν ταῖς ἐφεξῆς. Ἐννοεῖται, ὅτι εἰς τὸν προσδιορισμὸν τῆς θέσεως πόλεων, ναῶν καὶ ἐτέρων οἰκοδομημάτων ἀπαιτοῦνται πρῶτιτα καὶ μάλιστα μνημεῖα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἐπιγραφαί, νομίσματα καὶ ἕτερα λείψανα ἀρχαῖα, μαρτυροῦντα περὶ τῆς θέσεως ἢ τοῦ ὀνόματος τοῦ μέρους ἐκείνου· μετὰ δὲ τὰ μνημεῖα ἔρχονται αἱ μαρτυρίαι τῶν συγγραφέων, κυρίως τῶν συγχρόνων, εἶτα τῶν μεταγενεστέρων, ὅτινες ἤντησαν τὰς εἰδήσεις αὐτῶν ἐκ τῶν συγγραμμάτων ἐκείνων.

Τὰ μέχρι τοῦδε ἀνακαλυφθέντα μνημεῖα τῆς Ἀδριανουπόλεως καὶ ὀλίγα εἶναι καὶ οὐχὶ πολὺ ἀρχαῖα, διότι ἀνασκαφαὶ συστηματικαὶ δὲν δύνανται νὰ γείνωσι. Τῶν σωζομένων μνημείων δύο ἐπιγραφαὶ ἀνήκουσιν εἰς τοὺς μακεδονικοὺς χρόνους, αἱ δὲ λοιπαὶ εἰς τοὺς Ῥωμαϊκοὺς καὶ τοὺς κατόπιν Βυζαντινοὺς· αἱ δὲ τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων πάλιν τινὲς εἰς τοὺς πρὸ τῆς ἐπισήμου εἰσαγωγῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ εἰς τὴν πόλιν. Εἰς οὐδεμίαν μέχρι τοῦδε ἐπιγραφὴν ἀναφέρεται ὀλόκληρον τὸ ὄνομα τῆς πόλεως· εἰς μίαν μόνην εὐρεθίσαν πρὸ ἐνὸς ἔτους ἀνέγνωμεν ΑΔΡ. Ἐκτὸς ὅμως τῶν ἐπιγραφῶν σώζονται πολυάριθμα νομίσματα τῆς πόλεως, ἐν οἷς ῥητῶς εἶναι ἀναγεγραμμένον τὸ ὄνομα Ἀδριανουπολιτῶν. Ἀλλὰ τὸ ὄνομα τοῦτο κατάγεται ἀπὸ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ῥώμης Ἀδριανοῦ, ὃς ἐβασίλευσεν ἀπὸ τοῦ 117—138 μ. Χ. Τὸ ζήτημα εἶναι, ἂν πρὸ τοῦ Ἀδριανοῦ ὑπῆρχε πόλισμα τι ἐν τῇ αὐτῇ θέσει, καὶ ἂν ὁ Ἀδριανὸς εὖρε προηγουμένως οἰονδήποτε πόλισμα, τὸ ὁποῖον ἐπεξέτεινεν, ὡς ὁ Κωνσταντῖνος τὸ Βυζάντιον βραδύτερον.

Ὁ γεωγράφος Στράβων, κατὰ τὸν Α' αἰῶνα μ. Χ. ἀκμάσας, ἐν τῇ περιγραφῇ τῆς Θράκης οὐδεμίαν ἀναφέρει πόλιν ἐν τῇ θέσει τῆς νῦν Ἀδριανουπόλεως. Ὁ Πλίνιος ἐπίσης, καίπερ ἀναφέρων τὴν Βιζύην ἀκρόπολιν ἢ φρούριον τῶν Βασιλείων τῆς Θράκης.¹ Οὔτε Στέφανος ὁ Βυζάντιος, περὶ τὰ τέλη τοῦ Δ' ἢ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ε' μ. Χ. αἰῶνος ἀκμάσας, ἀναφέρει τι ἐν τῷ λεξικῷ αὐτοῦ. Ὁ Στέφανος ἐν λέξει Γονεῖς λέγει: «Γονεῖς, πόλις Θράκης, οἱ κατοικοῦντες ὁμοίως· οἱ δὲ Ἀδριανουπολίτας τοῦτους ἐκάλεσαν»². Τοῦτο φαίνεται μοι ἀσαφές. Βραδύτερον τρεῖς Ῥωμαῖοι ἱστορικοὶ τῶν χρόνων τῶν αὐτοκρατόρων (Scriptores Historiae Augustae, 325—400 μ. Χ.), ὁ Εὐτρόπιος, ὁ Σέξτος Ρούφος καὶ ὁ Ἀμμιανὸς Μαρκελλῖνος, ἀναφέρουσιν, ὁ μὲν περὶ

¹ Βιβλ. Δ'. 18, 8 «Intus Bizya arx regum Thraciae».

² Καὶ ὁ Εὐστάθιος Θεσσαλονίκης ἐπίσης, Παρεκβολὴ εἰς Ὅμηρον, 291, 42.

τὴν Φιλιππούπολιν, οἱ δὲ ἐν τῇ θέσει τῆς νῦν Ἀδριανουπόλεως πόλιν τινὰ καλουμένην θρακιστὶ Οὐσκουδάμαν, τέταρτος δὲ ὁ Αἴλιος Λαμπρίδιος, σύγχρονος καὶ οὗτος ἱστορικός, ἀναφέρει ἐν τῇ αὐτῇ θέσει τῆς Ἀδριανουπόλεως πόλιν Ὁρέστειαν. Κατὰ ταῦτα λοιπὸν ἡ ἀρχικὴ βᾶσις τῆς Ἀδριανουπόλεως εἶναι ἡ Οὐσκουδάμα ἢ Ὁρέστεια, ἢ καὶ ἀμφότερα.

Ὁ Εὐτρόπιος, ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου ἀκμάσας καὶ βραδύτερον ἐπὶ Ἰουλιανοῦ καὶ Οὐάλεντος, περὶ τὰ 370 μ. Χ. ἀναφέρων περὶ τῶν πράξεων τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ῥωμαίων Λουκούλλου (73 π.Χ.) λέγει: «Alter autem Lucullus, qui Macedoniam administrabat Bessis primus Romanorum intulit bellum atque eos ingenti proclio in Haemo monte superavit, oppidum *Uscudamam* quod Bessi habitabant, eodem die quo aggressus est, vicit, Cabylem cepit usque Danubium penetravit»¹. Ἐκ τοῦ χωρίου τούτου ἐξάγεται, ὅτι ἡ πόλις Οὐσκουδάμα ἔκειτο ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Βέσσω, ὅτινες κατέκουν τὰ περὶ τὸν Αἶμον μέρη τῆς Θράκης. «Βέσσοι δὲ (λέγει ὁ Στράβων) ὑπὲρ τὸ πλεόν τοῦ ὄρους νέμονται τοῦ Αἶμου καὶ ἀπὸ τῶν ληστεϊῶν λησταὶ προσαγορεύονται, καλυβῆταί τινες καὶ λυπρόβιοι, συνάπτοντες τῇ τε Ῥοδόπῃ καὶ τοῖς Παιοσί καὶ τῶν Ἰλλυριῶν τοῖς τε Αὐταριάταις καὶ τοῖς Δαρδανίοις»². Ὡστε δὲν ἐφαρμόζεται ἀκριβῶς εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν ἢ Οὐσκουδάμα τοῦ Εὐτροπίου, ἣν κατέκουν οἱ Βέσσοι, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς τὰ περὶ τὴν Φιλιππούπολιν.

Ὁ δὲ Σέξτος Ρούφος, περὶ τὰ 364 μ. Χ. ἀκμάσας, λέγει τὰδε. «Haemi montum subegit. Eumolpiadem quae Philippopolis dicitur, *Uscudamam* quae modo *Hadrianopolis* nominatur, in ditionem nostram redegit, Cabylem cepit»³. Ἐκ τούτου ἐξάγεται, ὅτι ἡ πρότερον Οὐσκουδάμα ἐκλήθη κατόπιν Ἀδριανούπολις. Ὁ Ἀμμιανὸς Μαρκελλῖνος, περὶ τὰ 400 π. Χ. ἀκμάσας, λέγει, ὅτι ἡ Ἀδριανούπολις ἐκαλεῖτο πρότερον Οὐσκουδάμα. «Post haec (Thraciam specialem) Haemi montus Hadrianopolim habet, quae dicebatur *Uscudama*, et Anchialum, civitates magnas»⁴. Καὶ ἀλλαχοῦ «Emensis itaque longis intervallis et planis cum Hadrianopolin cutroisset, urbem Haemimontanam *Uscudamam*

¹ Β.βλ. γΙ, 40. Παρβλ. Histoire universelle... Traduite de l'anglais Tom. VI, 660.

² Β.βλ. Ζ', ε, 43.

³ Κεφ. ΙΧ.

⁴ Κεφ. XXVII, 4. 12.

antehat appellatam»⁴. Καὶ ταῦτα μὲν οὗτοι, ὁ δὲ Αἴλιος Λαμπρίδιος, Ῥωμαῖος ἐπίσης ἱστορικός τῶν αὐτοκρατόρων περὶ τοὺς αὐτοὺς χρόνους ἀκμάσας τὴν μὲν Οὐσκουδάμαν ταύτην ἀγνοεῖ, θεωρεῖ δὲ πρόδρομον τῆς Ἀδριανουπόλεως τὴν Ὀρέστειαν. Ὁ Λαμπρίδιος ἐν βίῳ Ἀντωνίου Ἡλιογαβάλου λέγει: Postea quamse apud tria flumina circa Hebrum ex responso purificavit (ὁ Ὀρέστης) etiam Orestiam condidit civitatem, quam saepe cruentari hominum sanguine necesse est. Et Orestiam quidem urbem Hadrianus suo nomine vindicari jussit eo tempore, quo furore coeperat laborare ex responso, cum ei dictum esset, ut in furiosi alicujus domum vel nomen irreperet». ⁵ Ἐκ τούτου ἐξάγεται, ὅτι ὑπῆρχεν ἑκκαλαὶ πόλις καλουμένη Ὀρέστεια, ὑπὸ Ὀρέστου τοῦ Ἀγαμέμνονος κτισθεῖσα, ἣν κατόπιν ὁ Ἀδριανὸς φκειώσατο.

Κατὰ τὴν αὐτὴν λοιπὸν περίπου ἐποχὴν, κατὰ τὴν Δ' καὶ Ε' μ. Χ. ἑκατονταετηρίδα, καὶ μόνον παρὰ τοῖς ἱστορικοῖς τῶν αὐτοκρατόρων φαίνεται τὸ δυνάμειον τῆς αὐτῆς πόλεως, τὸ θρακικὸν Οὐσκουδάμα καὶ τὸ ἑλληνικὸν Ὀρέστεια ἢ Ὀρεστιάς. Ἡ διπλῆ ὀνομασία πόλεων ἐν τε τοῖς ἀρχαίοις χρόνοις καὶ ταῖς νεωτέροις οὐδὲως φαίνεται ἡμῖν παράδοξος διὰ τὴν συχνὴν ἐπικρατήσιν ὅτε μὲν τούτου τοῦ ἔθνους, ὅτε δὲ τοῦ ἄλλου. Πόσαι πόλεις σήμερον καὶ παρ' ἡμῖν ἐτι δὲν ὀνομάζονται δυοὶ καὶ τρισὶν ἐνίοτε ὀνομασίαι ὑπὸ τῶν διαφόρων παρoίκων ἔθνων; Ἀλλὰ τίς λαὸς ἐπὶ πέλουσ καταΐκει τὴν πόλιν ταύτην;

Οἱ ἡμέτεροι Βυζαντινοὶ φυσικῶ τῷ λόγῳ ἐτήρησαν τὴν ἑλληνικὴν ὀνομασίαν καλοῦντες τὴν Ἀδριανούπολιν καὶ Ὀρεστιάδα. Οἱ μετὰ Θεοφάνη γράψαντες λέγουσι περὶ τούτου. «Ἦτις (Ἀδριανούπολις) τὸ πρὶν μὲν Ὀρεστιάς ἐκαλεῖτο ἐξ Ὀρέστου, υἱοῦ Ἀγαμέμνονος, ὃς ζήλω δικαίῳ διὰ τὴν πρὸς τὸν πατέρα Κλυταιμνήστρας δολοφονίαν ταύτην σὺν Διγίσθῳ ἀποκτείνας λίαν ἐμμέμηνε καὶ ἐν τῇ συνελύσει Ἐβρου, Ἄρζου (ἴσως Τόνζου) καὶ Ἀρτάκου τῶν τριῶν ποταμῶν γε λουσάμενος τῆς νόσου ἀπήλλακτο· ἐνθα ταύτην οἰκοδομήσας ἐπὶ τῷ ἰδίῳ ὀνόματι κέκληκεν. Ἀδριανὸς δὲ Καῖσαρ εὐκτίστοις οἰκήμασιν αὐτὴν μεταγάλυνας πόλιν Ἀδριανοῦ μετακέκληκεν»⁶.

Συμμετὰ δὲ Μάγιστρος ἐπίσης καλεῖ αὐτὴν Ὀρεστιάδα⁷. Ἰωάννης ὁ Μαλαλάς ἀναφέρει ἀπλῶς, ὅτι ὁ Ἀδριανὸς ἐκτίσεν ἐν Θρακίᾳ πόλιν, ἣν

⁴ Κεφ. XIV, 11, 1 5.

⁵ Κεφ. Ζ'.

⁶ Οἱ μετὰ Θεοφάνη σελ. 387 ἔκδ. Βόννης.

⁷ Διόδοτος σελ. 686.

ἀπεκάλεσεν Ἀδριανούπολιν'. Κωνσταντῖνος ὁ Πορφυρογέννητος καλεῖ Ὀδρυσὸν καὶ Ὀρεστιάδα τὴν Ἀδριανούπολιν. α Ὀδρυσὸς καὶ Ὀρεστιάς ἢ Ἀδριανούπολις» ἔνθα δηλοῦται τὸ κράτος τῶν Ὀδρυσῶν, ἢ Ὀρεστιάς πόλις τοῦ Ὀρέστου, καὶ ἢ Ἀδριανούπολις τοῦ Ἀδριανοῦ.³ Γεώργιος ὁ Κεδρηνὸς τῷ 1050 ἀκμάσας ἀνάγει τὴν κτίσιν αὐτῆς εἰς τὸν Ἀδριανόν, λέγων: «Οὗτος (Ἀδριανός) ἐν Μοισίᾳ θηράσας ψκοδόμησε πόλιν καὶ μετωνόμασεν αὐτὴν Ἀδριανοῦ Θήρας ἐν τοῖς μιτάτοις· ὡσαύτως καὶ ἐτέραν πόλιν ἐν Θράκῃ προσαγορεύσας αὐτὴν Ἀδριανούπολιν καὶ ναὸν ἐν Κυζίκῳ⁵». Λέων ὁ Διάκονος κατὰ τὴν ΙΑ' ἑκατονταετηρίδα ἀκμάσας, λέγει: «Ἰωάννης δὲ ὁ αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου ἀπάρας εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν σὺν παντὶ τῷ στρατεύματι παραγίνεται, ἦν Ὀρέστην φασὶ πόλισαι τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὅτε τὸν πλάνον ὑπέστη μετὰ τὴν ἀναίρεσιν Κλυταιμνήστρας τῆς ἰδίας μητρὸς ἐξ ἐκείνου τε Ὀρεστιάδα κεκλησθαι τὸ πρότερον, Ἀδριανὸν δ' αὖθις τὸν αὐτοκράτορα Σκυθαις μαχόμενον ἀλῶναι τε τῇ θέσει τῆς χώρας καὶ ταύτην ὄχυροῖς περιβάλοις τειχίσαι καὶ Ἀδριανοῦ ὀνομάσαι».

Ὁ δὲ Ἰωάννης Τζέτζης περὶ τὰ 1150 ἀκμάσας λέγει λεπτομερέστερον.

α Ἀδριανὸς Ἀδριανοῦ τοῦ Ἀφροῦ παῖς ὑπάρχων ἐπ' ἀδελφῇ Τρακίνοῦ Τρίκωνο γαμβροῦσας καὶ μετὰ θάνατον αὐτοῦ λαβὼν τὴν βασιλείαν, κατὰ Σκυθῶν στρατεύσας τέ ποτε καὶ κυνηγῆσας περὶ Ἀδριανούπολιν, τερφθεὶς τε τῇ ἀγρεύσει, τὸ πρὶν μικρὸν πολίχνιον κλήσιν Ὀρεστιάδα ὁ Ἀγαμέμνονος υἱὸς πρὶν ἤγειρεν Ὀρέστης, (ἐκεῖ λουσθεὶς γὰρ ποταμοῖς ἰάθη τῆς μανίας) καθηρηκῶς Ἀδριανὸς ὁ Βασιλεὺς, ὃν ἔφην, Ἀδριανὸς καὶ Αἴλιος διπλῆν ἔχων τὴν κλήσιν, εἰς κάλλος τε καὶ μέγεθος ἀνήγειρεν αὐξήσας, πόλιν Ἀδριανούπολιν Αἰλίαν ὀνομάσας⁴.

Τὰ περὶ τῆς ἰάσεως τοῦ Ὀρέστου ἐν τοῖς ποταμοῖς τῆς Ἀδριανούπολεως ἀντικρὺς ἀντιφάσκοντα τῇ παραδόσει παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Εὐμεινίσι παραλείπομεν. Καὶ ἐφεξῆς οἱ Βυζαντινοὶ ἱστορικοὶ καλοῦσι τὴν πόλιν τῷ ὀνόματι τούτῳ Ὀρεστιάδα, οἷον ὁ Ζωναρᾶς περὶ τὰ 1120 ἀκμάσας, ὁ Ἐφραίμιος περὶ τὰ 1310, ὁ Νικηφόρος Γρηγορᾶς περὶ τὰ

¹ Αὐτόθι σελ. 280.

² Κωνστ. Πορφυρογέννητος σελ. 281—2.

³ Κεδρηνὸς Α', 437.

⁴ Αὐτόθι σελ. 130.

⁵ Ἰω. Τζέτζης βιβλ. Ἱστορ. 8,954.

1350 πανταχοῦ καλεῖ αὐτὴν Ὁρρεστιάδα⁴. Νικήτας ὁ Χωνιάτης⁵ καὶ Λαόνικος ὁ Χαλκοκονδύλης ἐπίσης⁵. Ὀλίγον δὲ πρὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐν τῷ Πίνακι πόλεων μετονομασθεισῶν λέγεται Ὁδρυσός καὶ Ὁρρεστία ἢ νῦν Ἀδριανούπολις⁶.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς ἡμετέρας πόλεως οἱ ἀρχαῖοι καὶ οἱ Βυζαντινοί, παρατίθεμεν δ' ἐνταῦθα καὶ τὰς γνώμας τῶν νεωτέρων ιστορικῶν καὶ γεωγράφων. Ὁ Γάλλος Raoul Rochette ἀκολουθῶν τῇ περὶ Ὁρέστου παραδόσει λέγει, ὅτι ἴσως ἦν ἡ Ὁρρεστίας ἀποικία Αἰολέων ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν εἰμῆ τοῦ Ὁρέστου, τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Πενθίλου⁷. ὁ δὲ E. Reclus, Γάλλος ἐπίσης γεωγράφος, ἐν τῇ λαμπρᾷ αὐτοῦ Γεωγραφίᾳ καλεῖ τὴν πρόδρομον τῆς Ἀδριανουπόλεως Ὁρρεστιάδα⁸. Ὁ διάσημος Γάλλος ἀρχαιολόγος Albert Dumont καλεῖ αὐτὴν Ὁρρεστιάδα, θεωρεῖ δὲ πιθανόν, ὅτι ἐν τῇ θέσει τῆς νῦν Ἀδριανουπόλεως ἐντὸς τοῦ περιβόλου τῶν τεχνῶν αὐτῆς ἦτο παναρχαία πόλις τῶν Ὁδρυσῶν. «Le Paleo-castro byzantin, qui s'éleva au milieu d'Andrinople, offre dans quelques parties, surtout derrière le Bazar, à droite de la grande porte du centre en sortant de cet édifice, des murs très antiques, postérieurs toutefois à ceux de Trimontium. Des blocs de granit de 1 et de 2 mètres de long sur 1 mètre au plus de haut, taillés sur les bords, bruts au milieu et légèrement bombés, sont disposés par assises parallèles et réunis sans trace du ciment. Cette construction est imposante. En deux endroits, en particulier, ces restes ont 15 pas de long et 4—5 mètres de haut. De plus, tout autour de la citadelle, on peut suivre la trace d'une enceinte primitive; des blocs pareils se voient à la base du mur; ils portent souvent une assise de pierre de taille plus petite, d'un bon travail, qui paraît être romain. Faut il reconnaître, dans ces derniers vestiges d'une magnifique muraille, les restes

⁴ Νικ. Γρηγορ. σελ. 15, 224, 302, 319. 320, 359, 458, 620, 622, 762, 805, 839.

⁵ Σελ. 360.

⁶ Σελ. 31.

⁷ Σύνταγμα τῶν θείων καὶ ἱερῶν κανόνων ὑπὸ Γ. Πάλλη καὶ Μ. Ποτλῆ τομ. Ε', 494.

⁸ Raoul Rochette, Histoire critique de l'établissement des colonies Grecques, tom. 11, 450—3.

⁹ Reclus, tom. 1, 162.

d'une construction élevée par les rois Odrysses? On est d'autant plus porté à le croire que ces blocs énormes et bien appareillés font contraste avec les assises romaines, belles encore, mais d'un mérite bien inférieur. Dans ce cas, au temps de Titalcès et de Seuthès, cette ville antique, une des capitales des Thraces, aurait eue une étendue et occupée une place sur laquelle nous pourrions avoir aujourd'hui des renseignements les plus précis, puisque sous les Antonins comme sous les Césars de Constantinople on ne fit que réparer et reconstruire les murailles primitives.»¹ Τοιούτους ὀγκολίθους εἶδομεν πλείστους ἐν Ἀδριανουπόλει βραδύτερον ἐκ θεμελίων τειχῶν πλησίον τοῦ λεγομένου Καφές-καποῦ, ἐν τῷ νῦν ἀλευροπωλείῳ τοῦ Δ. Παπαδοπούλου, παρὰ δὲ τὴν οἰκίαν Τσαροπούλου εἶδομεν σφύλους ὀγκώδεις ἐντετειχισμένους πλαγίως.

Ὁ Γερμανὸς Kiepert ἐν τῇ ἀρχαίᾳ αὐτοῦ γεωγραφίᾳ καλεῖ αὐτὴν Οὐσκουδάμαν τῷ θρακικῷ αὐτῆς ὀνόματι², ἐν ᾧ ἐν τοῖς χάρταις αὐτοῦ σημειοῖ Ὁρεστιάδα. Ὁ δὲ ἐπίσης γνωστὸς Τσίχος καθηγητῆς Tیرهک λέγει, ὅτι οἱ Ὀδρύσαι ἔκτισαν εἰς τὴν κριστερὰν γωνίαν τῆς ἐκβολῆς τοῦ Τόνζου τὴν Οὐσκουδάμαν, ἐν τῶν κυριωτέρων αὐτῶν φρουρίων, τῶν ὁποίων ἡ πῶσις τῷ 73 π. Χ. ὑπὸ Λουκούλλου κατέστησε τὴν φυλὴν ταύτην ὑποτελῆ τῶν Ῥωμαίων. Τὸ ὄνομα Ὁρεστιὰς τοσοῦτον συχνάκις ἀπαντῶν παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς χρονολογεῖται ἐκ τῶν Μακεδονικῶν χρόνων. Ὁ αὐτοκράτωρ Ἀδριανὸς ἐξωράισε τὴν πόλιν καὶ ἔδωκεν αὐτῇ τὸ ὄνομα τοῦ³. Καὶ ἐκ τῶν γνωμῶν τῶν νεωτέρων γεωγράφων ἔχομεν τὸ δυνάμειον τῆς πόλεως, τὸ θρακικὸν Οὐσκουδάμα καὶ τὸ ἑλληνικὸν Ὁρεστιάς.

Εἰς ἐπιστημονικὸν καὶ ἀκριβῆ ὄρισμόν τῆς ὀνομασίας καὶ τῆς τοποθεσίας τῆς πόλεως ἀπαιτοῦνται βεβαίως μνημεῖα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τὰ ὁποῖα δυστυχῶς ἐλλείπουσι. Τὰ μεγάλα κτίρια τὰ μετὰ τὴν ἄλωσιν αὐτῆς (1316) ἀνεγηγερμένα τεμένη, ξενῶνες, κρήναι, καὶ τὰ τοιαῦτα ἐξήλειψαν πᾶν ἔχνος τῆς ἀρχαιότητος. Ἴσως ὁ ἐπερχόμενος χρόνος θέλει παραγάγει εἰς φῶς τοιαῦτα εὐρήματα, ἰδίως ἐντὸς τῶν τειχῶν τῆς πόλεως κεκρυμμένα. Ἐξ ἀνάγκης λοιπὸν θέλομεν περιορισθῆ εἰς τὰς ὑπαρχούσας μαρτυρίας. Ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν τῆς Ἀδριανουπόλεως, ὡς

¹ A. Dumont, Archives des missions scientifiques et littéraires etc. Paris 1871, tom. VI, 457.

² Alte Geographia σελ. 320—321.

³ Tیرهک Heerstrasse ect σελ. 47—48.

προείπμεν, δύο ανάγονται εἰς τοὺς Μακεδονικοὺς τοῦλάχιστον χρό-
 νους, ὡς ἔστιν εἰκάσαι ἐκ τοῦ σχήματος τῶν γραμμάτων αὐτῶν· τού-
 των ἡ μία εὔρηται ἐν τῷ ἀρχαιολογικῷ μουσεῖῳ Ἀδριανουπόλεως, ἡ
 δὲ ἄλλη ἐπὶ τῇ βάσει ἐνός παρὰ τὸ Οὔτζ-σεριφιλί Μεδρσεὲ κίονος τῆς
 στοᾶς. Ἔχει δὲ ἡ μὲν πρώτη οὕτως. «Ἐὐρίζελμις Σεύθου Πριανεύς»,
 ἡ δὲ δευτέρα οὕτως. «Ἀρισταγόρης τῆς Ἀπολλοδώρου». Δι' αὐτῶν
 ἀνερχόμεθα εἰς τοὺς Μακεδονικοὺς καὶ μετὰ τὸν πελοποννησιακὸν πό-
 λεμον χρόνους. Ἐκ τῶν κατόπιν βωμαϊκῶν χρόνων, καὶ μάλιστα ἀπὸ
 τῆς ἀνιδρύσεως αὐτῆς ὑπὸ Ἀδριανοῦ, τὰ μνημεῖα ἀφθονοῦσιν. Ἐπιγρα-
 φαί, νομίσματα, ἀνάγλυφα καὶ ἕτερα μαρτυροῦντα περὶ τῆς προαγωγῆς
 καὶ εὐημερίας τῆς πόλεως, δύο ἐπιγραφαὶ ἀνατιθέμεναι τῷ Ἀσκληπιῷ
 καὶ τῇ Ὑγείᾳ, ὧν ἡ μία ἐν Corpus inscriptionum Graecarum¹, ἡ δὲ
 ἄλλη ἐντετειχισμένη τῇ γεφύρᾳ Μιχαήλ (Μιχάλ κισπρού)², πλείσται
 ἄλλαι ἐπιτύμβιοι, πλείστα νομίσματα ἀπὸ Ἀδριανοῦ μέχρι Γορδιανοῦ
 Εὐσεβοῦς (244 μ. Χ.) φέροντα τὸν Δία, τὴν Ἥραν, τὸν Ἀπόλλωνα,
 τὴν Ἄρτεμιν, τὸν Ἑρμῆν, τὴν Δήμητραν, τὸν Ἡρακλῆα, τοὺς ποτα-
 μίους θεοὺς τῆς Ἑλλάδος, τὸν Βάκχον, τὰς τρεῖς Χάριτας, τὸ κέρας τῆς
 Ἀμαλθείας, τὸν Τριπτόλεμον, τοὺς Ἑλληνας ἥρωας τοῦ τρωϊκοῦ πο-
 λέμου, τὸν Ἑρωτα, τὴν Πύχην, τὸν Τελεσφόρον, ἐν γένει γράμματα
 καὶ σύμβολα τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, πάντα ταῦτα μαρτύρια ζῶντα
 καὶ σφύζομενα μέχρι τῆς σήμερον καὶ κείμενα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν,
 μαρτυροῦσι προφανέστατα, ὅτι ἡ Ἀδριανούπολις ἀπὸ τῶν Μακεδони-
 κῶν χρόνων καὶ ἐντεῦθεν ἦτο πόλις ἑλληνικὴ τιμῶσα καὶ γεραίρουσα
 τὰ ἑλληνικὰ γράμματα καὶ τοὺς θεοὺς τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος.³

Ἐκτὸς τῶν μνημείων τούτων ἔχομεν καὶ τὴν παράδοσιν περὶ Ὀρέ-
 στου, τὴν ἠποίαν πρέπει νὰ βασανίσωμεν ὀπισθῆποτε. Περὶ τοῦ Ὀρέ-
 στου τοῦ υἱοῦ τοῦ εὐρυκρείονος Ἀγαμέμνονος, τοῦ στρατηλάτου τῶν
 Ἑλλήνων κατὰ τῶν Τρώων, οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον, ὅτι διωκόμενος ὡς
 μητραλοίας ὑπὸ τῶν Ἐριννύων ἐπλανήθη εἰς πολλοὺς καὶ μεμακρυσμέ-
 νους τόπους καὶ δὴ καὶ εἰς τὴν χώραν ταύτην, ἐν ἣ ἡ Ἀδριανούπολις.
 Πόθεν προήλθε, πῶς μετεδόθη καὶ διετηρήθη ἡ παράδοσις αὕτη εἰς
 τὴν χώραν ταύτην, πῶς ἐπίστευσεν εἰς αὐτὴν καὶ ὁ αὐτοκράτωρ Ἀ-
 δριανός, ὅστις ἦλθεν ἐνταῦθα, ὡς λέγει ὁ Λαμπρίδιος, καθὼς ὁ Ὀρέ-
 στης; Εἶναι βέβαιον ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν, αἵτινες σφύζονται καὶ μέχρι

¹ Τόμ. II, 73

² I. Mordtmann Zur Epigraphik von Thracien σελ. 200,

³ Mionnet, Description des médailles antiques grecques et romaines, Tom. 1, 385—7. Supplément 11, 308.

τῆς σήμερον, ὅτι ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ὑπῆρχεν Ἀσκληπιεῖον, ἱερὸν δηλαδὴ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, θεοῦ τῆς ἰατρικῆς καὶ θεραπευτήριον, ἐν ᾧ οἱ θεραπευόμενοι ἀνετίθεσαν τὰς ἀναθηματικὰς ἐπιγραφὰς τῷ Ἀσκληπιῷ καὶ τῇ Ὑγιείᾳ. Ὑπῆρχε λοιπὸν ἰατρεῖον, ἐν ᾧ ἐθεραπεύοντο ἐκ τῶν ὑδάτων οἱ πάσχοντες, καὶ μάλιστα παράφρονες μανιώδεις. Ἀπλῶς δὲ καὶ ὡς ἔτυχε, δὲν ἠδύνατο ν' ἀπατηθῇ μέγας καὶ λόγιος αὐτοκράτωρ, ὡς ὁ Ἀδριανός, ὅστις ἤκουσε βεβαίως τὰ περὶ Ὀρέστου καὶ ἦλθεν εἰς τὴν τότε πιθανῶς καλουμένην πολίχνην Ὀρεστιάδα, τὴν ὁποῖαν κατόπιν καταβαλὼν ἀνήγειρε καὶ εἰς κάλλος καὶ μέγεθος ἠύξησε καὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ ἐκόσμησε.

Ἡ παράδοσις αὕτη εἶναι ἐλληνικὴ, Ἕλληνας δὲ μόνον ἠδύνατο νὰ ἔχωσι καὶ νὰ διατηρῶσιν αὐτήν. Ὀρέσται κατῴκουν ἐν Μακεδονίᾳ, Ὀρρησκιοὶ καὶ Ὀρρήσκιοι κατῴκουν ἀνά τὰ ὄρη τῆς Θράκης καὶ Μακεδονίας, ὧν νομίσματα εὑρηνται παρὰ Mionnet⁴ εἶχον ἀρά γε σχέσιν τινὰ μετ' αὐτῶν οἱ κάτοικοι τῆς ἡμετέρας Ὀρεστιάδος; Δὲν γνωρίζομεν. Πιθανώτερον φαίνεται μοι τὸ ἐξῆς. Ἡ ἡμετέρα πόλις πρὸ τοῦ Ἀδριανοῦ ἦτο πόλις ἐλληνικὴ, ὡς προαπέδειξα, μικρὰ ὅμως, κειμένη ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ὀδρυσῶν, ἴσως δὲ καὶ μικρὸν καὶ ἀσήμαντον φρούριον αὐτῶν, διότι δὲν ἀναφέρεται οὔτε ὑπὸ τοῦ Στράβωνος, οὔτε ὑπὸ τοῦ Πλινίου. Εἰς χρόνους ἀρχαιοτέρους τῶν Μακεδονικῶν, ἔμποροι Αἰνιοὶ ἀναπλέοντες τὸν Ἐβρον διὰ τῶν σχεδίων αὐτῶν ἠγόραζον τὸν σίτον καὶ τὰ λοιπὰ προϊόντα τῶν Θρακῶν, καταπλέοντες δὲ μετεκόμιζον αὐτὰ εἰς τὴν εὐλίμενον καὶ ἐμπορικὴν Αἶνον καὶ διὰ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀλλαχοῦ. Ὁ ῥοῦς τοῦ Ἐβρου εἶναι, κατ' ἐμέ, ὁ δρόμος, τὸν ὁποῖον ἠκολούθησαν οἱ ἔμποροι τῆς Αἶνου εἰς τὰ μεσόγεια τῆς Θράκης, πιθανῶς δὲ καὶ διὰ τῶν ἄλλων ποταμῶν, Ἀρτίσκου καὶ Τόνζου, ἱδρυσαν περαιτέρω ἐμπορικὰ πρακτορεῖα εἰς τὰ παραποτάμια καὶ μάλιστα εἰς τὴν συμβολὴν τῶν τριῶν ποταμῶν παρὰ τὴν πόλιν ἡμῶν. Αἰνιοὶ πρέπει νὰ ἱδρυσαν τὴν Ὀρέστειαν ἢ Ὀρεστιάδα, ὄντες δὲ Ἕλληνας, πιθανῶς δὲ καὶ ἀπόγονοι τοῦ Ὀρέστου ἢ Πενθίλου, μετέφερον εἰς τὴν νέαν μικρὰν αὐτῶν ἀποικίαν τὴν παράδοσιν τοῦ Ὀρέστου, ἥτις διατηρήθη μέχρι τοῦ Ἀδριανοῦ. Διὸ συμφωνῶ μᾶλλον τῷ Raoul Rochette εἰκάζοντι, ὅτι ἡ Ὀρεστιὰς ἦν ἀποικία αἰολικὴ ἀρχαία, ἀναγομένη εἰς τὸν Ὀρέστην, ἢ εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Πενθίλον ἢ εἰς τοὺς ἀπογόνους αὐτοῦ.

Οἱ ἐγγῶριοι Θρακῆς ἐκάλουν αὐτὴν Οὐσκουδάμαν, τὸ δὲ ὄνομα τοῦτο φαίνεται, ὅτι εἶναι σύνθετον, διότι τὸ δεύτερον συνθετικὸν μέρος εἶναι

⁴ Supplément Tόμ. III, 85.

δάμα, ὅπερ σημαίνει οἶκον, σανσκριτιστὶ damas, ἑλληνιστὶ δόμος, λατινιστὶ domus. Εἰς τὸ πρῶτον συνθετικὸν μέρος Οὔσκου περιέχονται ἄρα γε λείψανα τοῦ Ὀρέστου παρερθαμμένα, ὡς συμβαίνει συνήθως εἰς ξένας βαρβάρους γλώσσας; Συμβαίνει ἄρα γε καὶ ἐνταῦθα ὅ,τι εἰς τὸ Βήσσα—πάρα=πόλις Βέσσων, Δρούσι—πάρα=πόλις Ὀδρουσῶν, Δόβυρος ἢ Διό—βυρος = Διὸς πόλις; Μήτοι τὸ Οὔσκουδάμα σημαίνει οἶκον, κατοικίαν, πόλιν, ἱερόν τοῦ Ὀρέστου; Τίς οἶδε; Τὸ διπλῶνυμον τοῦτο, ὡς εἶπον ἄνωτέρω, δὲν σημαίνει πολὺ, διότι περὶ τοῦ ἑλληνικοῦ μὲν ὀνόματος καὶ τῆς ἑλληνικῆς καταγωγῆς τῆς πόλεως ἔχομεν πλεῖστα μαρτύρια, περὶ τοῦ θρακικοῦ ὅμως οὐδὲν σαφές καὶ βέβαιον.

Ἐπὶ τῆς θέσεως λοιπὸν τῆς νῦν Ἀδριανουπόλεως ὑπῆρχε κατὰ τοὺς Μακεδονικοὺς χρόνους (350 π. Χ.) πόλισμά τι μικρὸν ὑπὸ Ἑλλήνων οἰκούμενον καὶ εἰς τὸν Ὀρέστην ἀποδιδόμενον, τὸν υἱὸν τοῦ βασιλέως τῶν Μυκητῶν Ἀγαμέμνονος, ὡς δεικνύουσιν αἱ παραδόσεις καὶ τὰ σωζόμενα μνημεῖα. Τὸ πόλισμα τοῦτο καθηρηκῶς ἐπηύξησε βραδύτερον ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης Ἀδριανός, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 117—138 μ. Χ. ἢ κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν του εἰς Θρακίαν, πιθανῶς περὶ τὰ 133, ἢ μετὰ τὴν νίκην αὐτοῦ τῷ 135 μ. Χ. Ἐὰν δὲ ἀκολουθήσωμεν τὴν γνώμην τοῦ Λαμπριδίου, ἣν ἀναφέρωμεν ἄνωτέρω, ὁ Ἀδριανός πιθανῶς ἀνοκόδομησε τὴν πόλιν περὶ τὰ τέλη τοῦ βίου αὐτοῦ νοσήσας, ἤτοι μετὰ τὸ 135 μ. Χ. Πιθανῶς ἐπίσης, ὅτι ὁ νῦν εὑρισκόμενος ἀκέφαλος κορμὸς μέχρι τοῦ στήθους ἐκ γρανίτου ἐν τῷ ἱμαρτίῳ τοῦ Σουλτάν Βαγιαζήτ τοῦ Ἰλδρίμ εἶναι ἀνδριάς τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς πόλεως αὐτοκράτορος. Ἐκτοτε, κατὰ τὸ σύστημα τῶν ἀρχαίων, ἢ μικρὰ μὲν πρότερον, μεγλυνηθεῖσα δὲ ὕστερον πόλις ἐκλήθη Ἀδριανόπολις ἢ Ἀδριανούπολις ἢ Ἀδριανού συντομώτερον, ὡς πρότερον ἢ βορειοδυτικώτερον αὐτῆς κειμένη Φιλιππούπολις καὶ βραδύτερον ἢ ἀνατολικώτερον Κωνσταντινούπολις. Τὸ ὄνομα τῆς ἡμετέρας πόλεως διατηρεῖται καὶ μέχρι τῆς σήμερον ἀνακαλοῦν ἑλληνιστὶ καὶ εἰς αὐτὴν ἔτι τὴν γλῶσσαν τῶν κρατούντων Ἐθιρνέ τὴν κλήσιν τοῦ τῆς κοσμοκρατείας Ῥώμης αὐτοκράτορος.

Καὶ ταῦτα μὲν ἔστωσαν τό γε νῦν ἱκανὰ περὶ τῆς ἀρχαιολογίας τῆς Ἀδριανουπόλεως, ἐπισυνάπτομεν δ' ἤδη ἐν συντόμῳ τὰ κυριώτερα τῆς ἱστορίας αὐτῆς.

Β'. ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ὁ χριστιανισμός, τότε τὸ πρῶτον κηρυχθεὶς, πρῶτος διεδόθη εἰς τὰς παραλίους πόλεις τῆς Θράκης, εἰς Βυζάντιον διὰ τοῦ ἀποστόλου Ἀνδρέου, καὶ εἰς τὰς μεσογείους πόλεις βραδύτερον, πιθανῶς διὰ τῶν ἑλ-

ληνικῶν ἀποικιῶν, τῶν Ἰουδαίων ἐμπόρων καὶ τῶν λεγεόνων τῶν Ῥωμαίων, ἐν αἷς ὑπῆρχον πολλοὶ χριστιανοὶ στρατιῶται. Ἐπὶ Λικινίου. (305 μ. Χ.) ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ Συναξαριστοῦ (1 Σεπτεμβρίου) ἐν Ἀδριανουπόλει διάκονος τῆς Ἐκκλησίας Ἀμμῶν καλούμενος, ὅστις μετὰ τεσσαράκοντα παρθένων, ὧν διετέλει κατηχητῆς καὶ διδάσκαλος, προσήνεγκεν ἑαυτὸν ὀλοκαύτωμα τῷ Κυρίῳ. Τοῦτο δὲ εἶναι τὸ ἀρχαιότερον ἱστορικὸν γεγονός τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας Ἀδριανουπόλεως, τὸ ὑπὸ τῆς ἱστορίας βεβαιούμενον καὶ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας προσεπικυρούμενον. Πρῶτος δ' ἐπίσκοπος Ἀδριανουπόλεως μνημονεύεται ὑπὸ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ὁ Εὐτρόπιος, ἀκμάσας ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου (324—337) καὶ τοῦ τὸν ἀρειανισμὸν ὑποστηρίζοντος υἱοῦ αὐτοῦ Κωνσταντίου (337—361), ὅτε καὶ τὰ πάντα ὑπέστη ὑπὸ τῆς αὐτοκρατείας διὰ τὴν εἰς τὴν ὀρθοδόξιαν εὐστάθειάν του. Περὶ τούτου λέγει ὁ μέγας Ἀθανάσιος ἐν τινὶ ἐπιστολῇ. «Καὶ γὰρ Εὐτρόπιος ὁ ἐν Ἀδριανουπόλει ἐπίσκοπος, ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἐν πᾶσι τέλειος, ἐπειδὴ πολλάκις τὸν Εὐσέβιον ἤλεγξε, τοῖς τε διόδουσι συνεβούλευε μὴ πείθεσθαι τῶν κσεθῶν Εὐσεβίου βήμασι, τὰ αὐτὰ τῷ Εὐσταθίῳ πάσχει καὶ τῆς πόλεως ἐκβάλλεται (ὑπὸ τῶν Ἀρειανῶν ἐννοεῖται). Βασιλίνα γὰρ ἦν ἡ πόλις κατ' αὐτοῦ σπουδάζουσα»¹. Ἐπαινεῖ δὲ τὸν ἄνδρα καὶ ὁ Ἀντιοχείας Εὐστάθιος λέγων· «Ἀεὶ μὲν ἄγαμαι τὸν ἀξιοφανῆ τῆς ἐνθίου πολιτείας σου ζῆλον, ὃ διαπρεπέστατε τῆς ὀρθοδόξιας ἱεροκῆρυξ Εὐτρόπιε, τόδε τῆς εὐσεβείας σου γνῶρισμα πολλαχῶς ἐκπληττόμενος οὐκ ἤμιστα καὶ περὶ τόδε μάλιστα τεθαύμακα τὸ μέρος»². Ἀπὸ τοῦ 305 λοιπὸν μ. Χ. ὁ χριστιανισμὸς εἰσαχθεὶς ἐν Ἀδριανουπόλει καὶ τῇ λοιπῇ Θράκῃ ἔκτοτε ἐπεκράτησεν· ἔχομεν δὲ σειρὰν ἐπισκόπων τῆς Ἀδριανουπόλεως ἀδιάλειπτον, καθὰ ἀπέδειξεν ὁ ἡμέτερος ἐν Ἀδριανουπόλει συνάδελφος κύριος Γ. Λαμπουσιάδης ἐν ἀνεκδότῳ ἔτι πραγματείᾳ αὐτοῦ.

Μετατεθείσης ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου τῆς ἑδρας τοῦ Ῥωμαϊκοῦ κράτους εἰς τὸ Βυζάντιον, διαιρεθέντος δὲ κατόπιν τοῦ ὅλου κράτους εἰς ἀνατολικὸν καὶ δυτικόν, ἡ Ἀδριανούπολις ἐγένετο πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας Αἰμιμόντου, ἥτοι ἐξετείνετο μέχρι τοῦ Εὐξείνου ὁ προμαχῶν οὖσα τοῦ Βυζαντινοῦ κράτους κατὰ τῶν ἐκ βορρᾶ ἀδιαλείπτως εἰσβαλλόντων βαρβάρων. Πάντες οἱ βυζαντινοὶ συγγραφεῖς ἀπὸ Πρίσκου τοῦ Πανίτου (450 μ. Χ.) καὶ Μάλχου τοῦ ἐκ τῆς ἐν Παλαιστίνῃ

¹ Ἐν Τόμῳ α' τῶν ἀπάντων αὐτοῦ σελ. 700 ἴδε Migne.

² Κατὰ Ὀριγένους εἰς τὸ τῆς ἐγγαστριμουθίου θεώρημα Τόμ. ΙΗ'. 613 (ἐλλ. σειρά), Migne.

Φιλαδελφείας μέχρι τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀφορμῆς διδομένης λόγον ποιοῦνται περὶ αὐτῆς.

Ἡ Θράκη, χώρα πλουσία καὶ εὐφορος κατὰ τὸν μεσαίωνα, περιέχουσα πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὴν Κωνσταντινούπολιν, πρωτεύουσαν τοῦ Κράτους, ὑπέκειτο ἀνέκαθεν εἰς τὰς ἐπιδρομὰς διαφόρων βαρβάρων λαῶν ἀπ' ἄρκτου εἰσβαλλόντων εἰς αὐτό. Πάντες οἱ ἐπιδραμόντες βάρβαροι οὗτοι φοβερῶς αὐτὴν ἐδήουν καὶ ἐκάκουν, τούτου δ' ἔνεκεν ὁ πληθυσμὸς αὐτῆς καὶ σήμερον ἔτι εἶναι σχετικῶς πολὺ ἀραιός. Παραλείποντες δὲ τὰ ἀρχαιότερα, ὡς ἀσαφέστερα, ἀναφέρομεν μόνον τὰ γνωστότερα τῶν γενομένων. Γότθοι, Οὔννοι, Σλαῦοι, Βούλγαροι, Ἄραβες, Οὐγγροι, Πατζινάκαι, Κουμάνοι καὶ πολλοὶ ἄλλοι πολυώνυμοι λαοὶ εἰσέβηλον ἐπανειλημμένως εἰς τὴν ἀτυχῆ χώραν, διαρπάζοντες δ' αὐτὴν καὶ τοὺς κατοίκους ἐξανδραποδίζοντες κατηρήμωσαν αὐτήν. Πολλὰ εἰσβολαὶ καὶ μάχαι τῶν ἐπιδρομέων πρὸς τοὺς Ῥωμαίους αὐτοκράτορας ἀναφέρονται, τινὲς δὲ τούτων συνεκροτήθησαν περὶ τὴν Ἀδριανούπολιν, τὴν κυριωτέραν πόλιν τῆς Θράκης. Τῶν συμβάντων τούτων παρατίθεμεν ἐνταῦθα τὰ κυριώτερα.

Ὁ Λικίνιος νικήσας εἰς κρίσιμον μάχην τὸν Μαξιμῖνον τῇ 1 Μαΐου 313 περὶ τὴν Ἀδριανούπολιν¹, ἄγων δὲ τὸν στρατὸν αὐτοῦ κατὰ Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου, ἠττήθη τῷ 323 μ. Χ. πρὸς νότον τῆς αὐτῆς κατόπιν Ἀδριανουπόλεως². Παρὰ τὴν Ἀδριανούπολιν προσέβαλον οἱ Γότθοι τῇ 9 Αὐγούστου τοῦ 378 τὸν αὐτοκράτορα Οὐάλεντα καὶ ἐνίκησαν αὐτόν, ἀποθάνοντα μετ' ὀλίγον ἐν καιομένη καλύβῃ.³ Ὁ Ἀττίλας, γενόμενος βασιλεὺς τῶν Οὔνων τῷ 434, ἀνὴρ διαβόητος ἐπὶ τόλμῃ, πλεονεξίᾳ καὶ κατακτητικῇ ὁρμῇ, αὐξάνων τὰς χρηματικὰς του ἀπαιτήσεις, μὴ ἐνδιδούσης δ' εἰς ταύτας τῆς κυβερνήσεως τοῦ αὐτοκράτορος Θεοδοσίου τοῦ Μικροῦ, ἐπεχείρησε τῷ 441 πολυετεῖς φοβερὰς ἐπιδρομὰς ἐπὶ τὰς εὐρωπαϊκὰς χώρας τοῦ Κράτους καὶ ἀνηλεῶς ἐληλάτησε τὴν Μοισίαν, Θράκην καὶ Μακεδονίαν. Ἡ Ἀδριανούπολις τότε διέφυγε τὴν ἐκπόρθησιν τοῦ Ἀττίλα. Ὁ Θεοφάνης λέγει: «Τοῦ δὲ λαοῦ, ὡς προέφημεν, ἐν Σικελίᾳ ἐκδεχόμενου τὴν τῶν πρεσβευτῶν Γιζερίχου ἄφιξιν καὶ τὴν τοῦ Βασιλέως κέλευσιν, ἐν τῷ μεταξύ Ἀττίλας, Ὁμνουδίου παῖς, Σκύθης, γενόμενος ἀνδρεῖος καὶ ὑπερήφανος, ἀποβαλὼν Βδέλαν τὸν πρεσβύτερον ἀδελφὸν καὶ μόνος ἄρχων

¹ Schlosser Weltgeschichte τόμ. Γ', 532 ἔκδ. 1675, Παπαρρηγοῦ. Β', 556.

² Εὐσέβιος ἐν βίῳ Κωνσταντίνου βιβλ. Β', 17 ἐν σημ. ἔκδ. Βιέννης. Ζωσιμᾶς βιβλ. Β', 22, Παπαρρηγοῦ. Β', 556—60.

³ Ζώσιμος Δ', 20—4, Κ. Παπαρρηγόπουλος, Ἑλλ. Ἱστορία.

τὸ τῶν Σκυθῶν βασιλείον, οὓς καὶ Οὐννοὺς καλοῦσι, κατατρέχει τὴν Θράκην, δι' ἃν καὶ μάλιστα Θεοδόσιος σπένδεται Γιζέριχον καὶ ἐπανάγει τὸν στόλον τῆς Σικελίας. Ἀποστέλλει δὲ τὸν Ἀσπαρα σὺν τῇ ὑπ' αὐτὸν δυνάμει καὶ Ἀριόβινδον καὶ Ἀργάλισκον ἐπὶ τὸν Ἀττίλαν, Ῥατιάρειαν ἤδη καὶ Νύσσαν καὶ Φιλιππούπολιν καὶ Ἀρκαδιούπολιν καὶ Κωνσταντίαν καὶ ἕτερα πλείστα πολίσματα καταστρεψάμενον καὶ σὺν αἰχμαλώτοις πολλοῖς ὑπέρογκον συμφορήσαντα λείαν. Τῶν οὖν στρατηγῶν ἐλαττωθέντων σφόδρα ταῖς μάχαις, προῆλθεν Ἀττίλας καὶ μέχρι θαλάσσης ἐκατέρως τῆς τε ἀπὸ τοῦ Πόντου καὶ τῆς πρὸς Καλλίπολιν καὶ Σηστόν κεχυμένης πᾶσιν πόλιν καὶ φρούρια δουλούμενος πλὴν Ἀδριανουπόλεως καὶ Ἡρακλείας, τῆς ποτὲ Περίνθου κληθείσης, ὥστε καὶ εἰς τὸν Ἄθυραν αὐτὸν φροῖριον ἐλθεῖν. Ἀναγκάζεται οὖν Θεοδόσιος πρεσβεύσασθαι πρὸς Ἀττίλαν καὶ ἐξάκις χιλίας μὲν αὐτῷ λίτρας ὑπὲρ τῆς ἀναχωρήσεως παρασχεῖν, χιλίων δὲ λιτρῶν ἐτήσιον φόρον ἡρεμοῦντι προσωμολόγησε τελεῖν¹. Ὁ Ἰορνάνθης βεβαίωσεν, ὅτι ὁ Ἀττίλας ἡγούμενος Οὐννων, Γεπίδων, Γότθων, Ἀλανῶν καὶ ἄλλων ἡρῆμωσε τὴν Ἰλλυρίαν, Θράκην, Δακίαν, Μυσίαν καὶ Σκυθίαν².

Πλὴν τούτων ἐδήουν τὴν Θράκην οἱ Σλαῦοι καὶ Βούλγαροι, ἔθνη διαφόρου μὲν καταγωγῆς, ἀλλ' ἕνωσις συνεισβαλόντα εἰς τὸ ἀνατολικὸν Ῥωμαϊκὸν κράτος. Μικρὸν μετὰ τὴν ἀνάβασιν τοῦ Ἰουστινιανοῦ εἰς τὸν θρόνον εἰσβάλλουσιν οἱ Ἄνται, λαὸς Σλαυικός, περὶ δὲ τὰ τέλη τῆς βασιλείας Ἰουστίνου Β' οἱ Σλαῦοι ἐλεηλάτησαν τὴν Θράκην καὶ ἄλλα τοῦ κράτους μέρη³ πολλά. Ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ οἱ Σλαῦοι εἰσβάλλουσιν εἰς τὴν Θράκην, προσβάλλει δ' αὐτοὺς ὁ βασιλικὸς στρατὸς περὶ τὴν Ἀδριανούπολιν. Ὁ Προκόπιος λέγει· «Οὗτος ὁ στρατὸς (τοῦ Ἰουστινιανοῦ) μοῖραν τῶν βαρβάρων Σκλαβηῶν καταλαμβάνουσιν ἀμφὶ Ἀδριανού πόλιν, ἥπερ ἐπὶ Θράκης ἐν μεσογειοῖς κεῖται πέντε ἡμερῶν ἀπὸ Βυζαντίου διέχουσα»⁴. Οἱ δὲ Βούλγαροι εἰσβαλόντες διὰ τοῦ Ἰστρου εἰς τὸ κράτος πρῶτον μὲν τῷ 485, δεύτερον δὲ τῷ 499, ἐπέδραμον τὴν Θράκην τῷ 512, εἶτα τῷ 517, προελάσαντες δὲ μέχρι Μακεδονίας, Θεσσαλίας καὶ ἀρχαίας Ἠπείρου ἐγκατέστησαν ὀριστικῶς τῷ 679, ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Παγωνάτου, ἐν τῇ κάτω Μοισίᾳ τῇ ὑπ'

¹ Θεοφάνης Α', 158—59, Παπαρρηγόπουλος Β', 766, Πρίσκος σελ. 141. Histoire universelle, traduite de l'anglais etc. Tom. XIII, 501.

² Rer. Goth. Cap. 44.

³ Παπαρρηγ. Γ'. 63 (α')

⁴ Αὐτόθι Γ', 227.

⁵ Προκόπιος περὶ τοῦ Γοτθικοῦ πολέμου τόμ. Β', 453.

αὐτῶν ἔκτοτε κληθεῖση Βουλγαρία¹. Ἄλλος βαρβαρικός λαὸς οἱ Ἄβαρες ἐπὶ αὐτοκράτορος Μαυρικίου τῷ 584, παρακινούσι τοὺς Σκλαβηνοὺς (Σλαῦους), ἵνα ἐπιτεθῶσι κατὰ τῶν Ῥωμαίων, οἱ Σκλαβηνοὶ ὁμῶς ἠττῶνται ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ τοῦ αὐτοκράτορος Κομεντιόλου. Ὁ Θεοφύλακτος λέγει· «Τότε δὴ τότε Κομεντιόλος οὐκ ἄκομψον ταξιαρχίαν πιστεύεται· κατὰ δὲ τὴν Θράκην ἐπιὼν ἀπελαύνει τῶν Σκλαβηνῶν πλήθη, ἀφικνεῖται δὲ καὶ κατὰ τὸν Ἐργινίαν οὕτω καλούμενον ποταμὸν καὶ ἀδοκῆτως ἐπὶ τοῖς Σκλαβηνοῖς καὶ καρτερικῶς ἐπιτίθεται, καὶ θάνατον πολὺν τοῖς βαρβάροις ἀπεσχεδίασε· διὰ τε τοῦτο καὶ στρατηγὸς ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος αὐτῆς χειροτονηθεὶς ἀποστέλλεται, τὴν τε τοῦ Πρεσεντίου τὴν παρὰ Ῥωμαίου λεγομένην ἔνοπλον ἡγεμονίαν τιμὴν ἀποφέρειται. Ἐἶτα περιόντι τῷ θέρει τὰς Ῥωμαϊκὰς συναθροίσας δυνάμεις ἐπὶ τὴν Ἀδριανοῦ πόλιν φοιτᾷ καὶ συντυγχάνει Ἀδραγάστῳ ἐπισυρομένῳ πλήθῃ Σκλαβηνῶν πολλὰ, ἄγρας τε αἰχμαλώτων ἀξιολογωτάτας καὶ λείας λαμπράς. Διανυκτερεύσας τε ὄρθριος ἤκε πλῆσιον Ἐνοίου τοῦ φρουρίου καὶ γενικῶς τοῖς βαρβάροις συμπλέκεται, τὸ δὲ πολέμιον πρύμναν τε ἐκρούσατο καὶ εἰς φυγὴν ἐξώθειτο καὶ τῆς ἀστικῆς αὐτῆς ἀπηλαύνετο².» Μετὰ δύο ἔτη, τῷ 586, οἱ Ἄβαρες κηρύττουσι πάλιν τὸν πόλεμον, ὁ δὲ Χαγάνος πολιορκεῖ τὴν Ἀδριανοῦπολιν, ἀλλὰ τῷ 587 κατατροπύεται περὶ αὐτὴν ὑπὸ τῶν στρατηγῶν τοῦ Μαυρικίου Ἰωάννου τοῦ Μυστάκωνος καὶ τοῦ ὑποστρατηγοῦ Δρόκτωνος³. Οἱ Ἀβαροσλαυτικοὶ πόλεμοι ἐπαναλαμβάνονται, σλαυτικοὶ δὲ λαοὶ λεηλατοῦσι τὴν Θράκην τῷ 588, τῷ 597 Σλαῦοι καὶ Ἄβαρες ἐπαναλαμβάνουσι τὰς ἐπιδρομὰς αὐτῶν, τῷ δὲ 598 ὁ στρατηγὸς τοῦ αὐτοκράτορος Πρίσκος εἰσβάλλει εἰς τὴν χώραν αὐτῶν καὶ τῷ 600 συνομολογεῖται εἰρήνην, καθ' ἣν ὁ Ἴστρος ἐγένετο ὄριον τοῦ Ῥωμαϊκοῦ κράτους⁴.

Ἐἴπομεν ἀνωτέρω, ὅτι οἱ Βούλγαροι τῷ 679 ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Πωγωνάτου ἐγκατέστησαν ὀριστικῶς ὑπὸ τοὺς ἀρχηγούς αὐτῶν ἐν τῇ κάτω Μυσίᾳ, κληθεῖση τούντεῦθεν Βουλγαρία. Ἐκτοτε οἱ πρὸς τὸ Βυζαντινὸν κράτος λείας καὶ ἀρπαγῆς χάριν πόλεμοι αὐτῶν ὑπῆρξαν ἀδιά-

¹ Ζωναρᾶς σελ. 47, Παπαρρηγ. Γ', 162,353. Histoire universelle... ἔ. α' tom. XIV, 62.

² Θεοφύλακτος Ἱστορ. 1, 7, 8. Παπαρρηγ. Γ', 230. Ἐπιγραφή σφραγισμένη καὶ νῦν ἔτι ἐν Ἀδριανοῦπόλει, ἐν τῷ λαυρεωτικῷ Μετοχίῳ τοῦ ἁγίου Στεφάνου, ἀναφέρει Κομεντιόλον ταφέντα αὐτόθι, ἄρα γε ἔχει σχέσιν τινὰ πρὸς τὸν στρατηγὸν τοῦτον Κομεντιόλον; Πρβλ. J. Mordtmann, Zur Epigraphik von Thracien σελ. 201.

³ Θεοφύλακτος αὐτόθι 11, 17 σελ. 103—4 Παπαρρηγ. Γ', 231.

⁴ Παπαρρηγόπουλος Γ', 231, 237—243 (α').

κοποι, ἡ δὲ Ἀδριανούπολις κειμένη μεταξύ τῆς Βουλγαρίας καὶ Κωνσταντινουπόλεως ἐγένετο πάντοτε τὸ ἐπικαιρότατον σημεῖον τῶν προσβολῶν αὐτῶν. Κατὰ τὴν ὀλεθρίαν μάχην πρὸς τοὺς Βουλγάρους ἠττηθέντος τοῦ αὐτοκράτορος Νικηφόρου καὶ πεσόντος ἐν τῇ μάχῃ τῇ 25 Ἰουλίου 811, ὁ υἱὸς αὐτοῦ Σταυράκιος ἀνηγορεύθη ἐν Ἀδριανουπόλει αὐτοκράτωρ, εὐθὺς ὅμως ἀνεχώρησεν εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ μετ' ὀλίγον ἀπέθανεν¹. Ἐπὶ αὐτοκράτορος Λέοντος Ε', Κρούμος ὁ βασιλεὺς τῶν Βουλγάρων πολιορκεῖ τὴν Ἀδριανούπολιν καὶ κυριεύει αὐτὴν τῷ 813—814. «Ἐπεὶ δὲ Κρούμος (λέγει ὁ Κεδρηνός) ὁ τῶν Βουλγάρων ἄρχων ταῖς κατὰ Ῥωμαίων νίκαις² πεφουσημένος μέγα στρατόπεδον ἀγείρας ἐπολιόρκει τὴν Ἀδριανούπολιν μηδενὸς χεῖρε ἀντᾶραι τούτῳ τολμῶντος ἀνυποστάτῳ τυγχάνοντι διὰ τὰς προηγουμένας εὐτυχίας, χρόνον τῇ πόλει περικαθήσας ἐφ' ἱκανὸν ὠμολόγει ταύτην διὰ τὴν τῶν ἀναγκαιῶν ἔνδειαν παραστήσασθαι, πάντας τοὺς ἐν αὐτῇ, οἷς ἠριθμῆτο καὶ ὁ τῆς πόλεως ἀρχιερεὺς Μανουήλ, εἰς Βουλγαρίαν μετέστησε³ συνέβη δὲ μετὰ τῶν ἄλλων καὶ τοὺς τοῦ Βασιλείου (τοῦ Μακεδόνα) γεννήτορας ὑπομάχιον αὐτὸν φέροντας εἰς τὴν Βουλγάρων ἀπαχθῆναι⁴. Τῶν Βουλγάρων ὅμως κατόπιν ἠττηθέντων κατὰ κράτος τῷ 815 καὶ τοῦ Κρούμου φονευθέντος, ἀνεκλήθησαν ὑπὸ τῶν ἡμετέρων αἰ ἐντεῦθεν τοῦ Αἴμου καταληφθεῖσαι ὑπ' αὐτῶν χώραι καὶ πόλεις, ὡς καὶ ἡ Ἀδριανούπολις⁵. Ἐπὶ τῆς μεγάλης στάσεως τοῦ στρατηγοῦ Θωμᾶ κατὰ τοῦ αὐτοκράτορος Μιχαήλ Β' τοῦ Ἀμορίου ὁ Θωμᾶς ἠττηθεὶς ὑπὸ τῶν Βουλγάρων καὶ τραπείς εἰς φυγὴν ἐκλείσθη ἐν Ἀδριανουπόλει. Ἀμέσως τοῦ Μιχαήλ πολιορκήσαντος τὴν πόλιν, οἱ στασιασταὶ παρέδωκαν τὸν Θωμᾶν τῷ αὐτοκράτορι δι' ἔλλειψιν τροφῆς ἀναγκαιοτάτης⁶.

Βραδύτερον ὁ ρυχ ἦπτον τοῦ Κρούμου φοβερός τῶν Βουλγάρων βασιλεὺς Συμεὼν (893—927) δις ἐκυρίευσεν τὴν Ἀδριανούπολιν τῷ 914 καὶ 922, ἀλλὰ κατέλιπεν αὐτήν. Ἐπὶ Λέοντος τοῦ Σοφοῦ, υἱοῦ τοῦ Βασιλείου, οἱ Βούλγαροι ὀδηγούμενοι ὑπὸ τοῦ Συμεὼν ἐπανάλαβον τοὺς πολέμους αὐτῶν κατὰ τῶν Βυζαντινῶν. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Λέοντος, τῷ 912, ἡ βασιλεία περιῆλθεν εἰς τὸν ἑπταετῆ αὐτοῦ υἱὸν Κωνσταντῖνον Ζ' τὸν Πορφυρογέννητον. Οἱ τότε ἐχθροὶ τοῦ κράτους Βούλ-

¹ Θεοφάνης Α', 675. Παπαρρηγ. Γ', 643.

² Κεδρηνός σελ. 184—5. Ἀνόνημος σελ. 345. Συμ. Μάγιστρος σελ. 615. Γεώργιος Μοναχός σελ. 765. Παπαρρηγ. Γ', 677.

³ Παπαρρηγ. Γ', 681.

⁴ Οἱ μετὰ Θεοφάνη σελ. 68. Παπαρρηγ. Γ'. 721.

356

γαροι πολεμοῦντες καὶ εἰρηνεύοντες προσκαίρως ἐπανελάμβανον ὅμως τὰς ἐχθροπραξίας, ὅπερ συνέβη δις, τῷ 914 καὶ 922. Ὁ Κεδρηνὸς λέγει· «Πολιορκῶντος τοῦ Συμεῶν τὴν Ἀδριανούπολιν ἡμέρας ἰκανὰς καὶ μηδὲν ἀνύοντος, Παγκρατούκας τις τὸ γένος ὄν Ἀρμένιος καὶ εἰς τῶν φυλάττειν τεταγμένων τὴν πόλιν χρυσίῳ δελεασθεὶς προῦδωκεν αὐτὴν τῷ Συμεῶν. Μετ' ὀλίγον δὲ ἀπεστάλη παρὰ τῆς Αὐγούστης ὁ Πατρίκιος Βασίλειος ὁ ἐπὶ τοῦ κανικλείου καὶ Νικήτας Ἑλλαδικὸς καὶ χρυσίῳ καὶ χρήμασι πλείστοις πάλιν αὐτὴν ἀνεκτήσατο». ¹ Αὐγούστα ἦν ἡ Ζωή, μήτηρ τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου Ζ'. Περὶ δὲ τῆς δευτέρας πολιορκίας καὶ ἀλώσεως τῆς Ἀδριανουπόλεως ὑπὸ Συμεῶν τῷ 922 λέγει ὁ Κεδρηνός. «Συμεῶν δὲ ὁ τῶν Βουλγάρων ἄρχων τὴν Ἀδριανούπολιν καταλαβὼν καὶ ταύτην χάραξί· καὶ τάφοις περιστοιχίσας ἐπιμελῶς ἐπολιόρκει· ἐστρατήγει δὲ τῆς πόλεως ὁ Πατρίκιος Λέων, ὃν διὰ τὴν ὀξύρροπον πρὸς τοὺς πολέμους ῥοπήν Μωρολέοντα ἐκάλουν. Οὗτος εὐψύχως τὴν πολιορκίαν ἐδέξατο καὶ γενναιοτάτως ποτὲ μὲν ἀπὸ τοῦ τείχους τοὺς προσιόντας τῶν Βουλγάρων ἠμύνετο, ποτὲ δὲ τὰς πυλίδας ἀναπετανύς ἐπετίθετο σὺν ῥώμῃ ἀνυποστάτῳ καὶ ῥαδίως ἐτρέπετο. Ἐπεὶ δὲ ὁ σῖτος τοὺς ἐν τῇ πόλει ἐπέλειπε καὶ λιμὸς ἐπίεζε τοὺς ἔνδοθεν κραταίους, μηδαμῶθεν ἐλπίδα ἔχοντες ἐπισιτισμοῦ, τῇ ἐνδείᾳ πιεσθέντες προδεδώκασιν τὴν πόλιν καὶ ἑαυτοὺς καὶ τὸν στρατηγὸν τοῖς Βουλγαροῖς· ὃν χειρωσάμενος ὁ Συμεῶν καὶ ὢν εἰς τοὺς Βουλγάρους ἐνεδείξατο μεμνημένος κακῶν, μυρίαῖς αἰτίαις τιμωρησάμενος τελευταῖον ἀπέκτεινε θανάτῳ οἰκτρῷ. Βουλγάρους οὖν ἐπιστήσας φύλακας τῇ πόλει ὑπεχώρησεν, οἵτινες ῥωμαϊκὸν στρατόπεδον ἀκηκόοτες ἤκειν κατ' αὐτῶν καταλιπόντες τὴν πόλιν ἔφυγον καὶ πάλιν ἡ Ἀδριανούπολις ὑπὸ Ῥωμαίους ἐγένετο» ².

Αἱ μετὰ τῶν Βουλγάρων συμφωνίαι τῶν ἡμετέρων ὀλίγον διήρκεσαν, αἱ δὲ ἀφορμαὶ δὲν ἔλειπον ἐκατέρωθεν πρὸς πόλεμον. Ὁ βασιλεὺς τῶν Βουλγάρων Σαμουήλ ἐβουλεύθη καταλῦσαι καὶ αὐτὸ τὸ Βυζαντινὸν κράτος, τοῦθ' ὅπερ ἐγένετο ἀφορμὴ τοῦ μακροῦ καὶ διαβοήτου πολέμου Βασιλείου τοῦ Β', κατὰ τῶν Βουλγάρων. Κατὰ τὸν πόλεμον τοῦτον ὁ Σαμουήλ ἐκυρίευσεν τὴν Ἀδριανούπολιν τῷ 1002 καὶ λεηλατήσας αὐτὴν ὑπέστρεψεν εἰς Βουλγαρίαν, ὡς λέγει ὁ Κεδρηνός. «Ὁ δὲ

¹ Κεδρηνός Β', 284. Γεώργ. Μοναχός σελ. 880.

² Κεδρηνός Β', 302—3. Οἱ μετὰ Θεοφάνη σελ. 387, 404—5. Λέων Γραμματικὸς σελ. 309. Συμ. Μάγιστρος σελ. 704. Παπαρρηγόπ. Δ', 86. Histoire universelle... §. α' tom. XIV, 75.

βασιλεύς (Βασίλειος ὁ Β΄) κατὰ τὸ ἐπίον ἔτος, Ἰνδικτιῶνος ΙΕ', ἐκστρατεύει κατὰ τῆς Βιδύνης καὶ ἐφ' ὅλους ὀκτὼ μῆνας ἐμφιλοχωρήσας τῇ προσεδρεΐα αἰρεῖ κατὰ κράτος τὴν πόλιν. Ἐν ᾧ δὲ τῇ πολιορκίᾳ οὗτος προσήδρευεν, ὁ Σαμουήλ εὐζώνῳ χρησάμενος ὕδοιορῖα ἐπιτίθεται ἐξ ἐφόδου τῇ Ἀδριανουπόλει κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν τῆς Κοιμησεως τῆς ὑπεράγνου Θεοτόκου, καὶ τῆν τε πανήγυριν, ἥτις εἰώθει ἐτησίως τελεῖσθαι δημοτελής, αἰρεῖ ἐξαίφνης ἐπιπεσῶν καὶ λείαν πολλὴν ὑπερποισάμενος ὑπέστρεψεν εἰς τὰ ἴδια¹. Ἀλλὰ καὶ ἡ Βουλγαρία αὐτὴ διὰ τῶν ἀγώνων τοῦ αὐτοκράτορος Βασιλείου Β' ἐγένετο ἐπαρχία τοῦ Βυζαντινοῦ κράτους τῷ 1018.

Ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξίου Κομνηνοῦ (1081—1118) οἱ Κουμάνοι ἐκ τῶν βορείων μερῶν παρὰ τὸν Ἰστρον πολιορκοῦσι τὴν Ἀδριανούπολιν, ἀλλ' ἠττώνται καὶ ἡ πόλις ἀπαλλάσσεται, ὁ δὲ νικητῆς τῶν Κουμάνων Ἀλέξιος διατρίβει ἐν Ἀδριανουπόλει². Ὅτε δὲ βραδύτερον Ἰσαάκιος ὁ Ἄγγελος ἐβασίλευεν ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐπανεστάνται κατὰ τοῦ κράτους οἱ περὶ τὸν Αἰμὼν Βούλγαροι καὶ Βλάχοι· τρεῖς ἀδελφοί, Πέτρος, Ἀσάν καὶ Ἰωάννης, καίτοι ἐκ Βλάχων καταγόμενοι, παρέστησαν ὡς ἀπόγονοι τοῦ ἀρχαίου ἐν Τουρνόβῳ βουλγαρικοῦ βασιλικοῦ οἴκου καὶ ἐκῆλεσαν εἰς τὰ ὄπλα ἀμφοτέρω τὰ φύλα τῶν Βουλγάρων καὶ Βλάχων τῷ 1186. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Βουλγάρων Πέτρος εἰσβαλὼν εἰς Θράκην ἀποκρούεται ὡς καὶ τῷ 1187. Μετ' ὀλίγον ἠττηθέντες οἱ ἡμέτεροι ἐξέβαλον πάλιν τῆς Θράκης τοὺς Βουλγάρους διὰ τοῦ στρατηγοῦ Ἀλεξίου τοῦ Βρανᾶ, ὅστις στασιάσας κατὰ τοῦ αὐτοκράτορος καὶ ἐπιθυμῶν νὰ καταλάβῃ τὸ αὐτοκρατορικὸν ἀξίωμα, ἀνηγορεύθη μὲν αὐτοκράτωρ ἐν Ἀδριανουπόλει, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἢ στάσις κατεβλήθη καὶ ὁ Βρανᾶς ἐφρονεύθη³. Οἱ ἐκ τῆς Δύσεως Σταυροφόροι εἰς τοὺς ἀγίους τόπους πορευόμενοι διὰ ξηρᾶς διήρχοντο διὰ τῆς Θράκης καὶ Ἀδριανουπόλεως. Ἐπὶ τῆς δευτέρας Σταυροφορίας γενομένης τῷ 1144—49 ἐπὶ αὐτοκράτορος Ῥωμαίων Μανουὴλ τοῦ Κομνηνοῦ, συγγενῆς τις τοῦ ῥηγὸς τῆς Γερμανίας Κορράδου διεληθὼν δι' Ἀδριανουπόλεως ἐκάθη ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ὑπὸ τινων Ἀνάρτων, ὡς λέγει ὁ Χωνιάτης, ἀλλ' ὁ ρῆξ ἐτιμώρησεν αὐτούς⁴. Ἐπὶ τῆς τρίτης Σταυροφορίας οἱ Γερμανοὶ Σταυροφόροι εἰσέβαλον εἰς Ἀδριανούπολιν τῷ 1189, ἐνθα ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας (ρῆξ τῶν Ἀλλαμανῶν)

¹ Κεδρηγὸς Α', 454. Παπαρρηγόπ. Δ', 248.

² Ἄννα Κομνηνή σελ. 276—282 ἔκδ. Παρισ. Παπαρρηγόπ. Δ', 656—9.

³ Νικ. Χωνιάτης σελ. 84.

⁴ Ν. Χωνιάτης ἔ. α'. Παπαρρηγόπ. ἔ. ἀ.

358

Φρειδερίκος Βαρβαρόσας και ὁ αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων Ἰσαάκιος Ἄγγελος ἀνανεοῦσι τοὺς ὄρκους τῷ 1190¹.

Ἐπὶ τῆς τετάρτης Σταυροφορίας κατακερματισθέντος τοῦ Βυζαντινοῦ κράτους, ἡ Κωνσταντινούπολις ἐάλω ὑπὸ τῶν Λατίνων τῷ 1204, αὐτοκράτωρ δὲ Κωνσταντινουπόλεως ἀνηγορεύθη τότε ὑπὸ τῶν νικητῶν ὁ Βαλδουῖνος περὶ τὰ μέσα τοῦ 1204, ὡν συγχρόνως κύριος τῆς Θράκης. Ἡ Ἀδριανούπολις ἐκακοῦτο πολὺ ὑπὸ τῶν Ἑνετῶν, εἰς ὧν τὸν κληρον περιελήφθη ἐν τῇ διανομῇ τοῦ κράτους. Οἱ Ἕλληνες τῆς Θράκης συνεννοηθέντες μετὰ τοῦ Ἰωάννου Βασιλέως τῶν Βουλγάρων ἐπανίστανται κατὰ τῶν κυρίων αὐτῶν Ἑνετῶν και καταλαμβάνουσι τὴν Ἀδριανούπολιν. Ὁ Βαλδουῖνος και μετ' αὐτὸν ὁ Ἑνετὸς Δάνδολος ἐκστρατεύσαντες κατ' αὐτῶν περὶ τὰ μέσα Μαρτίου τοῦ 1205 και πολιορκήσαντες τὴν Ἀδριανούπολιν ἠτῶνται ὑπὸ τοῦ Βουλγάρου Βασιλέως Ἰωάννου τῇ 15 Αὐγούστου 1205 και ὑποχωροῦσιν εἰς Ραιδεστόν, ὅτε ὁ Βαλδουῖνος ἐγένετο ἀφανής. Περὶ τὰ μέσα Ἰανουαρίου τοῦ 1206 ὁ Ἰωάννης εἰσβάλλει αὖθις εἰς Θράκην μετὰ Βλάχων και Βουλγάρων και Κουμάνων, τῇ δὲ 31 τοῦ μηνὸς κατετρόπωσε περὶ τὴν Ἀδριανούπολιν ἀπόσπασμα τι τοῦ φραγκικοῦ στρατοῦ, αὐτόθι δ' ἔπεσον πάντες σχεδὸν οἱ περιλιπόμενοι τῶν Σταυροφόρων. Ὑποτελής τῶν Φράγκων ἄρχων Ἀδριανουπόλεως και Διδυμοτείχου ἐγένετο ὁ Βρανᾶς. Ὁ Ἰωάννης κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν τῶν Ἀδριανουπολιτῶν ἐπεθύμει γενέσθαι κύριος τῆς πόλεως ταύτης, οὗτοι ὅμως ἠρνήθησαν ἀκολούθως, διὸ πολιορκεῖ μὲν τὴν Ἀδριανούπολιν, προσβάλλεται ὅμως ὑπὸ τοῦ νέου αὐτοκράτορος τῆς Κωνσταντινουπόλεως Ἑρρίκου και ὑποχωρεῖ εἰς Μακεδονίαν, ἣν κατελήισατο².

Ὁ βασιλεὺς τῶν Βουλγάρων Ἀσάν νικήσας τὸν αὐτοκράτορα Θεσσαλονίκης Ἄγγελον Κομνηνὸν παρὰ τὴν Κλοκοτενίτζαν παρὰ τὸν Ἑβρον τῷ 1230, ἐκυρίευσε τὴν Ἀδριανούπολιν, ἀλλὰ κατέλιπεν αὐτὴν ληισάμενος³. Ὅτε πάλιν οἱ Βούλγαροι ἐπανέλαβον τῷ 1265 τὰς δηώσεις και ἀρπαγὰς αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου Τείχου ὀδηγούμενοι, ὁ αὐτοκράτωρ Μιχαὴλ Παλαιολόγος ἀνακτησάμενος τὴν Κωνσταντινούπολιν τῷ 1261, εἰς προφύλαξιν αὐτῆς ἀπὸ τῶν βαρβαρικῶν ἐπιδρομῶν ἐπεσκεύασε τὰ τείχη τῆς Ἀδριανουπόλεως, ὡς μαρτυρεῖ τὸ

¹ Ν. Χωνιάτης σελ. 537—8. Παπαρρηγόπ. Δ', 669.

² Ν. Χωνιάτης σελ. 811—14, 830. Γεώργιος Ἀκροπολίτης σελ. 23—6. Παπαρρηγόπουλος Ε' 3, 12—5.

³ Ἀκροπολίτης σελ. 46. Παπαρρηγόπουλος Ε', 61.

ἔξωθεν τοῦ νάρθηκος τῆς μητροπόλεως Ἀδριανουπόλεως σφζόμενον ἐπίγραμμα·

Ἄναξ Μιχαῆλ Αὐσόνων ὄντως κλέος
λύτρωσιν εὔρε δι' ὃν ἡ Κωνσταντίνου
πύργωμα τεύχει κατέναντι βαρβάρων
μάχας πρὸς αὐτῶν ἀπτόητον καθάπαξ¹.

Ἐπὶ αὐτοκράτορος Ἀδρονίκου τοῦ Παλαιολόγου οἱ διαβόητοι Καταλάνοι ἐληίζοντο τὴν Θράκην τῷ 1305—1307. Τότε, φαίνεται, περὶ τοὺς ἐξήκοντα αὐτῶν κλεισθέντες ἐν Ἀδριανουπόλει ἀπώλοντο καέντες².

Κατὰ τοὺς δυστυχεῖς χρόνους τοῦ κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην καταρρέοντος Βυζαντινοῦ κράτους, ἰδίως δὲ κατὰ τὴν ΙΔ' ἑκατονταετηρίδα, ἡ Θράκη καὶ ἡ Ἀδριανούπολις ἰδίᾳ ἔπασχον τὰ πάνδεινα· οὐ μόνον ὑπὸ τῶν εἰσβαλλόντων ξένων, ἀλλὰ καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν ἡμετέρων. Ὁ αὐτοκράτωρ Ἀνδρόνικος Παλαιολόγος, ὁ πρεσβύτερος, ἤριξε πρὸς ἔγγονον αὐτοῦ Ἀνδρόνικον τὸν νεώτερον, ὅστις τῷ 1321 μετέβη εἰς Ἀδριανούπολιν, ἐν ἧ' ἤδρευεν ὡς βασιλεὺς ἀνεξάρτητος ἔχων ὑφ' ἑαυτὸν ἅπασαν τὴν Θράκην³.

Καὶ πάλιν, ἐπὶ τῶν διενέξεων τῶν Καντακουζηνῶν Ἰωάννου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Μιχαήλου ἀφ' ἑνὸς καὶ Ἰωάννου Παλαιολόγου ἀφ' ἑτέρου, ἡ Ἀδριανούπολις κατελαμβάνετο ἀλληλοδιαδόχως ὑπὸ τοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ ἄλλου τῶν διαπληκτιζομένων.

Ὁ Ἰωάννης Καντακουζηνὸς στέφεται τὸ δεύτερον ἐν Ἀδριανουπόλει τῷ 1340, ὁ δὲ Μιχαῆλος Καντακουζηνὸς ἀνακηρύττεται βασιλεὺς Ἀδριανουπόλεως τῷ 1347⁴. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ βασιλεὺς τῶν Βουλγάρων Ἀλέξανδρος σφζευχθεὶς πρότερον ἐν Κωνσταντινουπόλει τὴν Μαρίαν Παλαιολογίαν τῷ 1337, κληθεὶς δὲ βραδύτερον ὑπὸ τοῦ δήμου τῶν Ἀδριανουπολιτῶν κατὰ τοῦ Καντακουζηνοῦ, ἵνα μὴ ὑπολίπηται καὶ οὗτος τῶν λοιπῶν βασιλείων τοῦ ἔθνους τούτου, προσεπάθησε τῷ 1341 νὰ καταλάβῃ τὴν Ἀδριανούπολιν, ἀλλ' ἀποτυχῶν ἐστρατοπέδευεν ἐν Διδυμοτείχῳ, ὁπότεν ἐληίζετο τὰς κατὰ τὴν Θράκην πόλεις⁵.

Ὅτε ὁμοῦς ἦλθε καὶ τοῦ Βυζαντινοῦ κράτους τὸ πεπρωμένον τέλος,

¹ Γ. Παχυμέρης Α' 210, 238. J. Mordtmann ἐ. ἀ. Παρὰ τὴν οἰκίαν Τσαροπούλου, ἐν τῷ τείχει, ὑπάρχει ἄνωθεν πύργος μετὰ ναΐσκου Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ, ὡς λέγεται.

² Παχυμέρης σελ. 554—6.

³ Παπαρρηγόπουλος Ε', 210.

⁴ Καντακουζηνὸς Γ', 29, 238—40. 244. 310. Παπαρρηγόπουλος Ε', 265—7.

⁵ Καντακουζηνὸς Α'. 508—9 Β' 179—181.

κατέλαβε τὴν Ἀδριανούπολιν ἠριστικῶς ὁ Ὄσμανίδης Σουλτάνος Μουράτ ὁ Α' διὰ τοῦ στρατηγοῦ αὐτοῦ Λαλα Σαχίν τῷ 1361. Περί τούτου λέγει ὁ Δούκας. «Ἐν δὲ τῷ αὐτῷ ἔτει ἐτεθνήκει ὁ προρρηθεὶς Ὁρχάν, ὁ ἀρχηγὸς τῶν Τούρκων, καταλείπων τὴν ἡγεμονίαν αὐτῶν τῷ υἱῷ αὐτοῦ Μουράτ, ὃς ἐγκρατέστερος τῶν θρακιῶν πόλεων γενόμενος πολιορκήσας τὴν Ἀδριανούπολιν ἔσχε καὶ Θεσσαλίαν πᾶσαν πλὴν Θεσσαλονίκης»¹. Ἐνταῦθα παρὰ τῷ Δούκα σημειοῦται ἐν τῷ περιθωρίῳ ἔτει 1362, Ἐγείρας 763. Δύο γινώμαι ὑπάρχουσι περὶ τῆς χρονολογίας τῆς ἀλώσεως τῆς Ἀδριανουπόλεως ὑπὸ τῶν ὀθωμανῶν. Ὁ ἐκδότης τοῦ Δούκα ἐν ταῖς σημειώσεσι (σελ. 539) λέγει. «In margine adjecimus annum ex Leunclavii hist. Musulm. libr. 5, Hegirae 763. Christi 1362. At Annales referrunt ad annum 761, id est Christi 1360, quem annum Calvisius retinuit». Ὁ Hammer τίθησιν ἔτος τῆς ἀλώσεως τῆς Ἀδριανουπόλεως τῷ 1351² καὶ ὁ ἡμέτερος Κ. Παπαρηγόπουλος ἐπίσης³.

Εἰς ταύτην μετέθετο τὴν ἔδραν αὐτοῦ ὁ Μουράτ τῷ 1365 μέχρι τῆς τελείας ἀποπερατώσεως τοῦ περιήμου Σεραγίου, εἰς τὴν λεγομένην βασιλικὴν λιβάδα τῶν Βυζαντινῶν, διατρίβων ἐν τῷ μεταξὺ ἐν Διδυμοτείχῳ. Ἐκτοτε ἡ Ἀδριανούπολις ἐγένετο ἡ ἔδρα τῶν μεγαλοφουεστέρων Σουλτάνων Ὄσμανιδῶν ἀπὸ τοῦ 1361—1453.

Ἡ περίοδος αὕτη εἶναι ἡ λαμπροτέρα τῆς βασιλικῆς ἤδη παρὰ τὸν Ἔβρον πόλεως ὡς πρωτεύουσης πλείον κράτους τῶν κραταιοτάτων ἡγεμόνων τῆς ὑψηλίου, διὸ ἡ ἱστορία τῆς Ἀδριανουπόλεως κατὰ τὴν ἑκατονταετῆ ταύτην περίπου χρονικὴν περίοδον εἶναι ἀξία ἰδιαιτέρας μελέτης, εἶναι δὲ καὶ ἔργον ἄλλης περιστάσεως καὶ ἄλλου ἱστορικοῦ. Ἐπὶ τοῦ παρόντος λέγομεν μόνον, ὅτι ἐν αὐτῇ ἐβασίλευσαν οἱ μεγαλοφουεστέροι Σουλτάνοι καὶ στρατηγοὶ τῶν Ὄσμανιδῶν, Μουράτ ὁ Α' (1361—1389), Βαγιαζίτ, ὁ ἐπιλεγόμενος Γιλδερὶμ (1389—1402), οἱ υἱοὶ αὐτοῦ Σουλεϊμάν, Μουσαῖ καὶ Μεχμέτ ὁ Α' (1402—1421), Μουράτ ὁ Β' (1421—1451) καὶ τελευταῖος Μεχμέτ ὁ Β' ὁ πορθητῆς τῆς Κωνσταντινουπόλεως (1451—1453), τελευταῖος Σουλτάνος ἐν Ἀδριανούπολει. Ἐξ Ἀδριανουπόλεως ἐξεπέμποντο αἱ φοβεραὶ διαταγαὶ εἰς τὰς τρεῖς ἡπείρους, καὶ εἰς αὐτὴν προσέφερον τὰ σεβάσματα

¹ Δούκας σελ. 15.

² Hammer, Histoire de l'Empire Ottoman, trad. de l'allemand par Dochez Tom. 1, 74—5.

³ Παπαρηγόπουλος Β', 282. Ὁ Λαόνικος Χαλκοκονδύλης λέγει, ὅτι τὴν Ἀδριανούπολιν ἐκυρίευσεν ὁ Σουλεϊμάν, υἱὸς τοῦ Ὁρχάν καὶ ἀδελφὸς τοῦ Μουράτ.

καὶ τὰς ὑποκλίσεις αὐτῶν ὅλοι οἱ βασιλεῖς τῆς Εὐρώπης, Ἀσίας καὶ Ἀφρικῆς οἱ ὀπωσθήποτε σχέσιν ἔχοντες πρὸς τοὺς κραταιοτάτους δυναστας. Τὸ τμήμα τοῦτο τῆς ἱστορίας τῆς Ἀδριανουπόλεως εἶναι, ὡς προείπομεν, ἄξιον ἰδιαιτέρως μελέτης, διότι ἡ ἡμετέρα πόλις κατεῖχε κατὰ τὴν περίοδον ἐκείνην θέσιν ἐπισημοτέραν τῆς τῶν Παρισίων ἐπὶ τῶν Ναπολεόντων καὶ τοῦ Βερολίνου κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους.

Πόσοι πρέσβεις δὲν προσήρχοντο μετ' εὐλαθείας εἰς τὸ νῦν ἡπειρωμένον Σεράγιον, ἵνα διαπραγματευθῶσι τὰς ὑποθέσεις τῶν ἡγεμόνων αὐτῶν. Πόσοι ἡγεμόνες τῶν παριστρῶν ἡγεμονιῶν, πόσοι ἡμέτεροι Πατριάρχαι δὲν προσήρχοντο τρέμοντες ἵνα περιβληθῶσι τὸ καθάδιον καὶ ἀναλάβωσι τὸ ἀξίωμα αὐτῶν! Πόσα καὶ πόσα γεγονότα δὲν ἐσχεδιάσθησαν ἐν Ἀδριανουπόλει! Οὐ μόνον δὲ κατὰ τὴν ἑκατονταετηρίδα ταύτην (1361—1453), ἀλλὰ καὶ βραδύτερον ἢ Ἀδριανούπολις ἦτο ἡ κυρία ἔδρα τῶν Σουλτάνων μέχρι τῶν μέσων τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, καὶ σήμερον δὲ ἡ ἔδρα τῶν κυριωτέρων στρατιωτικῶν δυνάμεων τῆς αὐτοκρατορίας ἐν Εὐρώπῃ, τὸ σπῆθος οὕτως εἰπεῖν αὐτῆς. Τοιαῦται ἐν συντομίᾳ αἱ τύχαι τῆς ἐν Ὀρακῇ Ἀδριανουπόλεως.

Ἐν Σμύρῃ.

Ματθαῖος Παρανίκας.

ΤΟ ΨΩΡΟΣΠΙΤΟ

Μοναχὸ καὶ βρεισιμένον, χάλασμα ἀπ' τὴν πολυκαιρία, σπιτάκι χτισμένον μέσα σ' ἕνα γούπατο, ποῖος ξέρει ἀπὸ ποιὸν καιρὸ, σὲ μιὰ γωνιά παράμερα, λὲς κ' ἤθελε, κ' αὐτὸ νὰ κρύψῃ τὴν κατάντια του, κάνοντας νὰ μὴ φαίνεται ἡ φτώχεια κ' ἐρημιὰ του μέσα στοὺς πολλοὺς γύρω φυτρωμένους βατουλιῶνες καὶ φραγκοσυκῆς, γυρμένο στὴ μιὰ του μεριά, μὲ πολλὰς σχισμάδες στῆς πάντες καὶ στὰ πρασινισμένα κεραμίδια του, τὰ μαλλιασμένα, τὰ χοντρά καὶ πλακουδά, κεραμίδια τοῦ παλαιοῦ καιροῦ, μ' ἕνα παράθυρο μονάκριβο κ' αὐτὸ, μονόφυλλο, καὶ μιὰ σαπόπορτα ξεθωριασμένη, χορταριασμένο γύρω στοὺς τοίχους, τρανὸ σημάδι πῶς ἦταν πολυκαιρινὸ, παμπάλαιο, στυλωμένο ἀπόξω μὲ γυρτῆς ξύλινες, ἄλλοτε γερὲς κολῶνες, τρύπιο δῶ καὶ κεῖ ἀπ' τῆς γκρεμισμένες πέτρες ποῦχαν ξεφύγῃ ἀπ' τὰ μουράγια του στῆς βροχῆς τοῦ χειμῶνα, κ' εἶχαν ξεσουρθῇ ἀπ' τάνεμόχολα, καὶ τὸ βορεῖά τοῦ Γενάρη, μὲ τέσσερες τρύπες τετράγωνες στὴ μιὰ του πάντα, ἀπ' τὴ μιὰ καὶ ἄλλη μεριά τῆς πόρτας, στὸν τοῖχο μέσα, γιομαῖτες κουρέλια καὶ

Τόντος.

Ἀδοιανόσορος

καὶ τὸν Τόντον ἐν βορρᾷ, διὰ ἀναφύουσαι ἀπ' ἀ-
 ρα γὰρ ἐν τῷ δευτέρῳ αὐτῶν ἰσογράμῳ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, τὸν
 μέγιστον τὰ ἰσογράμια ἐν τῷ ἰσογράμῳ. Ἐπισημαίνεται, ὅτι ἐν
 τῷ προσδοκῶν τῷ δευτέρῳ ἰσογράμῳ, καὶ ἐπίσης
 ἀποδομημάτων ἀναφύουσαι ἀρχαῖα καὶ μέγιστα μνη-
 μῖα τῆς ἰσογράμῳ ἰσότητος, ἰσογράμια, νομισματὰ καὶ ἰ-
 σότης μνημῶν ἀρχαῖα, μαθηματικὰ καὶ τῆς δευτέρας
 ἢ τῷ ὀνόματι τοῦ μέγιστου ἰσότητος. μνημῶν δὲ τὰ
 μνημῖα ἰσότητος αἱ μαθηματικὴ τῶν συγγραμμάτων, ἰσο-
 γράμια τῶν συγγραμμάτων, ἰσότης τῶν μαθηματικῶν, οὕτως ἢ
 ἰσότης τῶν ἰσότητων αὐτῶν ἐν τῶν συγγραμμάτων ἰσότητων.

Τὰ μέγιστα τῶν ἀναφύουσαι μνημῖα τῆς ἀδοια-
 νοσοσορίας καὶ ἰσότης ἰσότης καὶ οὐκ ἰσότης ἀρχαῖα, δι-
 ὅτι ἀναφύουσαι ἐπισημαίνεται διὰ δύναται τὰ μέγιστα.
 Τὸν συγγραμμάτων μνημῖων δὲ ἰσογράμια ἀναφύουσαι ἐν
 τοῖς μαθηματικῶν ἰσότητων, αἱ δὲ ἰσότης ἐν τοῖς ἰσότη-
 τῶν καὶ τοῖς ἰσότητων Βιβλίων αἱ δὲ τῶν ἰσότη-
 τῶν ἰσότητων ἀρχαῖα τῶν ἐν τοῖς ἰσότητων ἰ-
 σότητων τοῦ ἀναφύουσαι ἐν τῶν ἰσότητων. Ἐν ἰσότη-
 τῶν μνημῶν τῶν ἰσογράμῳ ἀναφύουσαι ἰσότητων τὸ ὄνο-
 μα τῆς ἰσότητος ἐν μὲν ἰσότητων ἰσότητων ἐν τῶν ἰσότητων

Ἀδριανούσιος

Ἀδριανός. Βίβλ.

ἀνεγνώσθη ΑΔΡ... Ἐπις ἑως τῆς ἐπιγραφῆς
σώματα ἐπιγράμματα νομισματα τῆς ἐπιφύσεως, ἐν οἷς ἐπι-
τῆς ἡμετέρας ἀναγραφῆς τὸ ὄνομα Ἀδριανουσιῶν.
Ἄλλὰ τὸ ὄνομα τοῦτο παρῆλθε ἀπὸ τοῦ αἰσχρο-
λογίου τῆς Πύμης Ἀδριανῶν, ὃς ἐβασιλεύσεν ἀπὸ τοῦ
117 - 138 μ. κ. Τὸ ἴδιον ἡμετέρον ἀπὸ τοῦ Ἀδρια-
νοῦ ἵσταται ἐπιγράμματα καὶ ἐν τῇ αἰνῇ δίσκου, καὶ ἀπὸ
ὃ Ἀδριανὸς ἡμετέρος ἀπονομιμασθέντος οἰκονομῶσε ἐπιφύσεως, τὸ
ὡσαύτως ἐπιφύσεως, ἐκ οἰκονομῶν τὸ Βυζάντιον ἐπιφύ-
σεως.

Ὁ γράμμας ἐπιφύσεως, παρὰ τὸν Α' αἰῶνα μ. κ. ἀν-
τάσας, ἐν τῇ ἐπιγραφῇ τῆς ἐπιφύσεως οἰκονομῶν ἀναφύσεως
ἐπιφύσεως ἐν τῇ δίσκου τῆς τῆς Ἀδριανουσιῶν. Ὁ Πύμιος
ἐπιφύσεως, καὶ οἱ ἀναφύσεως τῆς Πύμης ἀποφύσεως ἢ ἐπιφύ-
σεως τῆς Βασιλείας τῆς ἐπιφύσεως. Οἷον ἐπιφύσεως ὁ Βυ-
ζάντιος, ἐπιφύσεως καὶ τῆς τῆς Α' ἢ τῆς ἀρχῆς τοῦ Ε' μ. κ.
αἰῶνος ἀντάσας, ἀναφύσεως καὶ ἐν τῇ ἐπιφύσεως αἰῶνος. Ὁ ἐπιφύ-
σεως ἐν ἐπιφύσεως ἐπιφύσεως: «Τοῦτο, ἐπιφύσεως ἐπιφύσεως, οὐ κα-
τονομασθέντος οἰκονομῶν. οἱ δὲ Ἀδριανουσιῶν τῶν οἰκονομῶν ἐπιφύσεως»^ε.

(1) Βιβλ. D. 18. 8 καὶ Intus Bizya ad regem Persiae
(2) καὶ ὁ ἐπιφύσεως ἐπιφύσεως ἐπιφύσεως. Παρῆλθε τῆς ἐπιφύσεως 291. 42

D. 536

Ἰστοριογραφία

Ἰστοριογραφία. Οὐνοδάμα. Πρίνθα. Βέσσοι
Αἴρες. Καθην.

Τοιο φαίνοι μοι ἀναγίς. Βραδύροον ἔστι Πυρῶ-
α ἰστορῶναι τῶν ἁγίων τῶν ἀντιστασῶν (Scriptores
Historiae Augustae, 325-400 μ. α.), ὁ ἑρῶναι, ὁ
ἄλλος Πόπος καὶ ὁ ἄλλος Μακεδόνιος, ἀναγίαν
6. 681 οὐ, ὁ μὲν ἀπὸ τῆς Πυρῶναι, οἱ δὲ ἐν τῇ δόμῃ
τῆς τῆς Ἰστοριογραφίας ἔστιν τῆς ἰστορίας ἰστορῶν
οὐ Ἰστοριογραφία, τῆς δὲ ὁ ἄλλος Μακεδόνιος,
οὐκ ἔστι καὶ οὐκ ἰστορῶναι, ἀναγίαν ἐν τῇ ἀντὶ δό-
μου τῆς Ἰστοριογραφίας ἔστιν ἰστορίας. Κατὰ τὰ ἀναγί-
αν ἢ ἀπὸ τῆς βίβλου τῆς Ἰστοριογραφίας ἔστιν ἢ Ἰστορῶν
ἄμα ἢ ἰστορία, ἢ καὶ κατὰ ἀναγίαν.

Ὁ ἑρῶναι, ἰστορῶναι τῶν μεγάλων ἀναγίαν
βραδύροον ἰστορῶναι καὶ ἰστορῶναι, ἀπὸ τῆς 340 μ. α.
ἀναγίαν ἀπὸ τῆς ἀναγίαν τῶν ἁγίων τῶν Πυρῶναι
Μακεδόνιος (73 μ. α.) πρὸς: « Alter autem non Lu-
cullus, qui Macedoniam administrabat. Bessis pri-
mus Romanorum intulit bellum atque eos ingenti
proclio in Haemo monte superavit, oppidum Uscu-
damam quod Bessi habitabant, eodem die quo ag-
gressus est, vicit, Cabylem cepit usque Danubium
penetravit »¹. Ἐν τῷ ἁγίῳ τῶν ἁγίων, ὅτι ἢ ἀπὸ

1) Bib. VI, 10 Παρ. Histoire universelle... Traduite de l'anglais Com.

Ὀνόμαζα ἕνεκε ἐν τῇ γῆρᾳ τῶν Βέβων, αἵμας
 μακρῶν τὰ ὄρη τὸν Ἄϊον μὲν τῆς Θράκης καὶ Βέβων
 δὲ (ἴσθμῳ ὁ Λεβάβων) νότιο τὸ ἄκρον τὸν ἕρπον ἴσθμῳ
 τὸν Ἄϊον καὶ ἀπὸ τῶν προκείμενῶν μορφαὶ ποταμοὶ
 οἷον, κατὰ τὰς τῆς καὶ προκείμενῶν, οὐρανίου ἐν τῇ
 Ροδόσι καὶ τῶν Παιόνι καὶ τῶν Ἰλλυρῶν τῶν καὶ ἄλλων
 ραβδίων καὶ τῶν Δαδωνῶν»,² ὡς δὲ ἐφαρμόζονται
 αἰσθητῶς ἐν τῇ Ἀθρακονόσγῳ καὶ Ὀνόμαζα τὸν ἕρπον
 οἷον, ἢ μακρῶν οἱ Βέβων, ἀλλὰ μακρῶν ἐν τὰ ὄρη
 τῶν Πυρραίων.

Ὁ δὲ Λέβων Ρόδος, ὄρη τὰ 364 μ. κ. ἀμείβεται,
 ἴσθμῳ τὰ δὲ. « Haemum montum subegit. Cumolpica
 dem quae Philippopolis dicitur, Usudamam quae
 modo Hadrianopolis nominatur, in ditionem nostram
 redegit, Cabilem cepit ».³ Ἐν τούτῳ ἐφαρμόζονται, ὅτι
 ἢ ὄρη τῶν Ὀνόμαζα ἐν τῇ μακρῶν Ἀθρακονό-
 σγῳ. Ὁ Ἄϊονος Μασσηγιῶν, ὄρη τὰ 400 μ. κ.
 ἀμείβεται, ἴσθμῳ, ὅτι ἢ Ἀθρακονόσγῳ μακρῶν ὄρη τῶν
 Ὀνόμαζα. « Post haec (Thraciam specialem)

2) Bibl. L', s' 13.

3) Her. Th.

Haemi montus Hadrianopolim habet quae dicebatur Uscudama, et Anchialum, civitates magnas¹. Kai ἀγαθὸν « Emensis itaque longis intervallis et planis cum Hadrianopolim cutroisset, urbem Haemimontanam Uscudamam antehat appel latam¹. Kai ταῖρα μὲν οἶμαι, ὃ δὲ ἄξιός τε βασιλεῖος, Πυθαῖος ἰσίων ἰσοποιὸς μὲν ἀντροπαρόου ἀπὸ τοῖς ἀπὸ τοῖς ἰσίων ἀμύθας μὲν μὲν Ὀυνοδάνων ταῖρα ἀπὸ τοῦ, ὡς δὲ ἐπὶ τοῖς μὲν ἰσίων ἀδριανού μὲν Ὀυνοδάνων. Ὁ βασιλεὺς ἰσίων ἀντροπάρου Ἰεροβάβου μὲν: Postea quam se apud tria flumina circa hebium ex responso purificavit (ὃ Ὀυνοδάνων) etiam Orestiam condidit civitatem, quam saepe cruentari hominum sanguine necesse est. Et Orestiam quidem urbem Hadrianus suo nomine vindicari iussit eo tempore, quo furore coeperat laborare ex responso, cum ei dictum esset, ut in furioni alicujus domum vel nomen irreperet². Kai ταῖρα ἰσίων, ὃ δὲ ἰσίων

1) Κεφ. XXVII, 4. 12.

1) Κεφ. XI, 11, 15.

2) Κεφ. L'.

ἔσθαι ὅς τις παροῦσιν Ὀρίστια, ἰδὼ Ὀρίστον τοῦ
Ἀγαμέμνονος κλειδίᾳ, ἢν παύσιν ὁ Ἄδριανός ἠμύνετο.

Κατὰ τὴν αὐτὴν γένεσιν ἀρίστου ἰσοχῆν παρὰ τὴν δ.
καὶ Ε' μ. γ. ἑταρομασπίδα, καὶ μόνον παρὰ τοῖς
ἰστρομοῖς τῶν ἀνιοπαρόρων φαίνεται τὸ δῶνυμον τῆς
αὐτῆς ὄψεως, τὸ θαμνῶν Ὀυβουδάνα καὶ τὸ ἑγνημῶν
Ὀρίστια ἢ Ὀρίστιας, τὸ δὲ δῶνυ ὀνομασία ὄψεως ἐν αὐ
τοῖς ἀρχαίοις χρόνοις καὶ τοῖς κλειδίσι οὐδέ τις φαίνεται
ἡμῖν παρὰ τὸν δῶνυ τῆν ἑταρομασπίδα ὅτι μὲν τοῦ
τοῦ τοῦ ἔθους, ὅτι δ' τοῦ ἄλλου. Πόσαι ὄψεως οὐκ ἔστιν
καὶ ποσὶ μὲν ἐν δῶνυ ὀνομασθῆναι δεῖ καὶ ποσὶ ἐν
οὐκ ὀνομασθῆναι ἰδὼ τῶν διαφόρων παρὰ τὴν ἑταρομασπίδα; Ἄλλὰ
αὐτὴ γὰρ εἰδὴ ἑταρομασπίδα τῆν ὄψιν τῶν αὐτῶν;

Οἱ μάλιστα Βυζαντινοὶ φασὶν τὸ γένος ἰστρομοῦ τῆς
ἑγνημῶν ὀνομασίαν παρῶν τῶν Ἀδριανοῦχος καὶ Ὀρίστια
δα. Οἱ μὲν θεοφάνη γράφει μόνον παρὰ τοῖς.
καὶ ἴστρο (Ἀδριανοῦχος) τὸ αὐτὸ μὲν Ὀρίστιας ἡμῶν ἐξ
Ὀρίστον, ἰδὼ Ἀγαμέμνονος, ὃς γένος δῶνυ δῶνυ τῆν ἑταρομασπίδα
ἑταρομασπίδα ὀνομασθῆναι τῶν Ἀγίωδω ἀπομύ-
νας γένος ἡμῶν καὶ ἐν τῶν ἑταρομασπίδα ἑταρομασπίδα, Ἄδ-
ριανός (ἰδὼς τῶν) καὶ Ἀδριανοῦχος τῶν πρῶν ἑταρομασπίδα γέ-
νομασθῆναι τῶν ἑταρομασπίδα ἑταρομασπίδα ἑταρομασπίδα.

ἕνας ἐν τῷ ἰδίῳ ἄνθρακί μύκητι. Ἀθριανός δὲ καί-
 σαρ ἐπιπέρας αὐτῆς αὐτῆς ἕνας ἕνας ἕνας Ἀθρι-
 ανὸς ἕνα μύκητι»³.

Ἐπιπέρας ὁ Μάγιστρος ἐπιπέρας καὶ αὐτῆς Ἀθριανός.
 Ἐπιπέρας ὁ Μάγιστρος ἀναγὰρ ἀναγὰρ, ὅτι ὁ Ἀθριανός ἔ-
 κρισε ἐν ἑαυτῷ ἕνας, ἢ ἀναγὰρ Ἀθριανούτοπος.

6. 683 Ἐπιπέρας ὁ Μάγιστρος καὶ Ἀθριανός καὶ Ἀθρι-
 ανός καὶ Ἀθριανός καὶ Ἀθριανός ἢ Ἀθρι-
 ανούτοπος ἢ ἕνα ἕνα καὶ ἕνας τῶν Ἀθριανῶν, ἢ Ἀθρι-
 ανῶν ἕνας τῶν Ἀθριανῶν, καὶ ἢ Ἀθριανούτοπος τῶν Ἀθριανῶν.²

Ἐπιπέρας ὁ Μάγιστρος καὶ Ἀθριανός ἀναγὰρ καὶ ἕνας
 αὐτῆς ἐν τῷ Ἀθριανῷ, ἕνας: ἢ Ἀθριανός (Ἀθριανός) ἐν Μόρια.
 Ἐπιπέρας ἕνας ἕνας καὶ ἕνας αὐτῆς Ἀθριανός
 ἕνας ἐν τῷ ἕνας: ἕνας καὶ ἕνας ἕνας ἐν ἑα-
 ντῷ ἕνας αὐτῆς Ἀθριανούτοπος καὶ ἕνας ἐν ἕνας».

Ἐπιπέρας ὁ Μάγιστρος καὶ ἕνας ἕνας ἕνας ἕνας
 ἕνας, ἕνας: ἢ ἕνας δὲ ὁ ἕνας τῶν Ἀθριανῶν

3) ἕνας Ἀθριανῶν ἕνας. 387 ἕνας. ἕνας.

4) ἕνας ἕνας. 686.

1) ἕνας ἕνας. 280

2) ἕνας. Ἀθριανούτοπος ἕνας. 287-2

3) ἕνας Ἀθριανῶν, 437.

Ἀδριανούσεως

541 J.

Ἐρένης. Ἐρένης. Ἀδριανὸς αὐτοκράτωρ.
Ἰωάννης δ' αὐτῆς

ἀποσας εἰς τὴν Ἀδριανούσεωσιν ἐν παντὶ τῷ στρα- r. 683
τινίαν παρὰ τὴν ἑαυτοῦ ἐπιτομήν, ἢν Ἰουλιανὸς πατρὸς ἀγαθὸν τοῦ
Ἀγαμέμνονος, ὅτι τοὶ ἄλλοι ἰσοῦν μετὰ τὴν ἀναίε-
τον ἡγεμονίαν τῆς ἰδίας μισοῦ ἐφ' ἑαυτοῦ καὶ
Ἰουλιανὸν μετὰ τὸν πόλεμον, Ἀδριανὸν δ' αὐτοκράτορα
αἰουσιότατον ἀνδραγαθὸν ἀγαθὸν καὶ τῷ θεῷ
καὶ τῇ πατρίδι καὶ τῇ πόλει ἀγαθὸν μετὰ τὴν
Ἀδριανὸν ὀνομάσαι».

Ὁ δὲ Ἰωάννης Ἐρένης ἀπέθανε τὸ 1150 ἀπολύθων μὲν
μετὰ τὴν ἐπιτομήν.

Ἡ Ἀδριανὸς Ἀδριανὸν τοῦ Ἀποστολῆς ἰσοῦσιν
εἰς ἀδελφὴν Ἰουλιανὸν Ἰουλιανὸν γαμβρὸν
καὶ μετὰ τὸν πόλεμον αὐτοῦ γαμβρὸν τῆς βασιλείας,
κατὰ τὴν ἐπιτομήν ἀπολύθων καὶ οὐκ εἰς ἡγεμονίαν
ἀπέθανε Ἀδριανούσεωσιν, μετὰ τὴν ἐπιτομήν,
τὸ ἔργον μισοῦ ἀγαθὸν μετὰ Ἰουλιανὸν
ὁ Ἀγαμέμνονος νῆος ἀπὸ τῆς ἑαυτοῦ Ἰουλιανῆς,
(τὴν γαμβρὸν γὰρ Ἰουλιανὸν ἰσοῦσιν μετὰ τὴν
πατριάρχην Ἀδριανὸν ὁ βασιλεὺς, ὃν ἔργον,
Ἀδριανὸν καὶ ἅγιος ἀγαθὸν ἔργον τῆς ἐπιτομῆς,
εἰς τὴν πόλιν καὶ καὶ μετὰ τὴν ἀπολύθων ἀγαθὸν,

4) Ἀπόδοσις σελ. 130

Ἀθριανούωσις

Αἴθια· Ἑρέτας· Ὀδρεώτας· Ἑρέτας

ὡς μὲν Ἀθριανούωσιν Αἴθια ὀνομάσας⁵.

Τὰ ὡς τῆς ἰδέως τῶν Ὀδρεώτων ἐν τοῖς ποταμοῖς
 τῆς Ἀθριανούωσις ἀντικείμενα ἀντιφάσιοντα τῆν σαράβου
 σα² Ἀθριάνω ἐν ἐπιπέτοι παραπίπτουεν. καὶ ἔφευ οἱ
 Βυζαντινοὶ ἱστορικοὶ καλοῦσι τῆν ὡς μὲν καὶ ὀνομάσαι
 κοινῶν Ὀδρεώται, ὅταν ὁ Τυρναβὸς ἀπὸ τῶν 1120 ἀν-
 μάχας, ὁ Ἑφραίμος ἀπὸ τῶν 1310, ὁ Κωνσταντῖνος Γεν-
 6. 684 γοῦρας ἀπὸ τῶν 1350 ἀναμαρτυροῦν κατὰ αἰτῆν Ὀδρεώται¹.
 Κωνσταντῖνος ὁ ἑβδόμος² καὶ ἑβαστῖνος ὁ Χαρισιοποδῖνος
 ἰδιώτης³. Ἰσχυρὸν δὲ ἀπὸ τῆς ἀγνοίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως
 ἐν τῇ ἡμετέρῃ ὡς μὲν ἡλενομασθεῖων γένηται Ὀδρεώται
 καὶ Ὀδρεώται ἢ τῆν Ἀθριανούωσις⁴.

καὶ ταῦτα μὲν ἀπὸ τῆς ἡμετέρας ὡς μὲν οἱ ἀρ-
 γαῖοι καὶ οἱ Βυζαντινοὶ, παραπίπτουεν δ' ἑμὰντα
 καὶ τὰς πρώτας τῶν ἱστορικῶν κριτικῶν ἢ γυροῦσιν.
 Ὁ Γάλλος Basoul Bouchette ἀνογοῦσιν τῆν ἀπὸ Ὀδρε-
 ωτων σαράβου γένη, ὅτι ἔως τῆν ἡμετέρας ἀδωμῖ-
 α Ἀθριάνω ἰδέω τῆν ὀδρεώτων ἡμετέρας τῶν Ὀδρεώτων, τῶν
 ἰδῶν αἰνῶν Τυρναβῶν⁵. ὁ δὲ Ε. Beclius, Γάλλος ἰδιώτης
 5) Τοῦ Περὶ τῆς βιβλ. Τοῦτο. 3, 954.

1) Κων. Γενγο. σελ. 15, 224, 302, 319, 320, 359, 458, 620, 622, 762, 805, 839.

2) Ἐξ. 360. 3) Ἐξ. 31.

4) Ἄνταγμα τῶν αἰνῶν καὶ ἰσῶν κατόπιν ἰδέω Γ. Ράγιν καὶ Ν. Α. Κωνσταντῶν. 8', 494.

Ἀδριανούπολις.
Ἐρεξίας, Ἐδρῆσαι, Βαγαλιόμαχα

543. B.

μνημεῖον, ἢ ἐν γαμοῦν αἰῶν Ἐυπραγία, κατὰ τὴν
ἐπιπέδον τῆς Ἀδριανούπολις Ὀροναῖα⁶. Ὁ διδασκάλος
Ἰάκωβος ἀρχαιολόγος Albert Dumont κατὰ αἰῶν Ὀρο-
ναῖα, δευτέρου δι' αἰῶν, ὅτι ἐν τῇ πόλει τῆς νῦν Ἀδ-
ριανούπολις ἵκνῃ τὸν ἀρχαῖον τὴν κεντρικὴν αἰῶν τὸ βα-
ραχὰς οὖν τῆς Ὀροναῖα. « Le Paléo-castro byzantin,
qui s'élève au milieu d'Andrinople, offre dans que-
lques parties, surtout derrière le Baran, à droite
de la grande porte du centre en sortant de cet
édifice, des murs très antiques, postérieurs toute-
fois à ceux de Trimontium. Des blocs de granit
de 1 et de 2 mètres de long sur 1 mètre au
plus de haut, taillés sur les bords, bruts au
milieu et légèrement bombés, sont disposés par as-
sises parallèles et réunis sans trace de ciment.
Cette construction est importante. En deux endro-
its, en particulier, ces restes ont 15 pas le long
et 4-5 mètres de haut. De plus, tout autour
de la citadelle, on peut suivre la trace d'

5) Raoul Bouchette, Histoire critique de l'établisse-
ment des colonies Grecques, tome 11, 1450-3.

6) Beclius, tom 1, 162.

Ἀδριανούπολις
Βουσοδάμα. Ἐρεξίας. Τόρφοι. Ἀδριανὰ

545 ΑΡ'

Ἰστέρον ἐν ἑπιπέδῳ κυρτῷ ὁμοίῳ τοῦ γεγραμμένου σ 685
Καθίσ-νασοῦ, ἐν αὐτῷ τῷ ἀνωτέρω τῷ Δ. Κασαλο
σοῦ, ἀπὸ δὲ τῆς αἰτίας Τσακουροῦ εἶδον ἐν
τοῦ ὁμοίῳ ἐπιπέδου ἑξαγώνου.

Ὁ Γερμανὸς Kiepert ἐν τῇ ἀρχαίᾳ αἰῶν γεωγρα
φίᾳ κατὰ αἰῶν Βουσοδάμα ἐν ἑπιπέδῳ αἰῶν
ὁμοίῳ, ἐν αὐτῷ τῷ ἑξαγώνῳ αἰῶν ὁμοίῳ Ὀροῦ
αἰῶν. Ὁ δὲ ἑξαγώνος γεωγραφία κατὰ τὴν Τσιρέικ
στρῆν, ὅτι αἱ Ὀροῦ αἰῶν ἐν τῇ ἀριστερᾷ, γε
ωγραφίᾳ τῆς αἰῶν τοῦ Τόρφοι τῆς Βουσοδάμα, ἐν τῇ
κατωτέρῳ αἰῶν ἑξαγώνου, τῆς ὁμοίῳ ἢ ἐπιπέδου τῆς
73 α. α. ἰσοστάσιον κατὰ τὴν γεωγραφίαν αἰῶν
ἰσοστάσιον τῆς Βουσοδάμα. Τὸ ὄνομα Ὀροῦ αἰῶν
ὁμοίῳ αἰῶν ἀπὸ τοῦ Βουλγαρικοῦ ὁμοίῳ αἰῶν ἐν
τῇ Μανδρινῶν ἑξαγώνου. Ὁ Αἰουραῖος Ἀδριανὸς
ἔφησεν τῆς αἰῶν καὶ ἔδωκεν αἰῶν τὸ ὄνομα τῶν³
καὶ ἐν τῇ γεωγραφίᾳ τῆς κατωτέρῳ γεωγραφίᾳ ἔφησεν
τὸ ὄνομα τῆς αἰῶν, τὸ ὄνομα Βουσοδάμα ἐν
τὸ ὄνομα Ὀροῦ αἰῶν.

2) Alte Geographie S. 320-321.

3) Tschirik Beerstrasse etc. S. 47-48.

σ. 685 εἰς εἰδικτημονίων καὶ ἀκριβῆ ὀρισμῶν τῶν ὀνομα-
 σίας καὶ τῶν κοσμοποιίας τῶν ὀρίων ἀδαντοῖναι βεβαί-
 ως μνημῖα τῶν ὀρίων ἰσίων, καὶ ὅσα ἐκτελεῖται ἐξ-
 ἡμῶν. Ταῦτα μνημῖα καὶ μὲν τῶν ἀμῶν
 αὐτῶν (1316) ἀνεκτελεῖται αὐτῶν, γεννῶν, κρητῶν, καὶ
 καὶ τοιαῦτα ἐξήμῶν πάν ἔξος τῶν ἀρχαίων. Ἰσως
 ὁ ὀριζόμενος χρόνος διὰ παραρῆμα εἰς τῶν τοιαῦτα
 ἰσῖα, ἢ ἡς ἰσῖα τῶν ὀρίων τῶν ὀρίων μνημῖα.
 Ἐξ ἀνάγκης γινώσκων ἀκριβῶς εἰς τὰς ἰσῖα ὀ-
 ρίας μαρτυρίας. Ἐν τῶν ἰσῖα τῶν Ἰαδουανόλογου
 σ. 686 ως, ἢ ὀριζόμενος, διὰ ἀναγκαίαι εἰς τοὺς Μακεδονοῖς
 κοινῶς χρόνος, ἢ ἰσῖα εἰσῖα εἰς τὸν ὀριζόμενος
 τῶν γραμμάτων αὐτῶν. τοῦτο ἢ μὲν εἰσῖα εἰς τὸ ἀρ-
 χαιογενῆ μνημῖα Ἰαδουανόλογου, ἢ δὲ ἄλλο εἰς τὸν βί-
 βου ἰσῖα ὀριζόμενος τὸ ὀριζόμενος Μακεδονοῖς μνημῖα τῶν
 οἰκῶν. Ἐν δὲ ἢ μὲν ὀριζόμενος οἰκῶν. ἢ ὀριζόμενος τῶν Ἰαδουανό-
 λογῶν. ἢ δὲ τῶν οἰκῶν. ἢ ὀριζόμενος τῶν Ἰαδουανό-
 λογῶν. Δὲ αὐτῶν ἀποχρῖμα εἰς τοὺς Μακεδονοῖς καὶ
 μὲν τὸν ἀποχρῖμα ὀριζόμενος χρόνος. Ἐν τῶν κατῶ-
 των ὀριζόμενος χρόνος, καὶ μνημῖα αὐτῶν τῶν ἀποχρῖμα
 αὐτῶν ἰσῖα Ἰαδουανό, καὶ μνημῖα ἀποχρῖμα. ὀριζόμε-
 φαι, τοιαῦτα, ἀνάγκη καὶ ἰσῖα μαρτυρίας

σ. 686. περί ἡμετέρας καὶ ἐπιγραφῶν τῆς πόλεως, διότι εἰς
 γραφαὶ ἀνακρίβηται καὶ Ἀθριανῶν καὶ τῆς Ἰβηρίας, ἢ
 ἢ μὴ ἐν Corpus inscriptionum Graecarum¹, ἢ δὲ
 ἄλλῃ ἐπισημασμένη ἐν γένει Μιχαῆλ (Μιχαῆλ μαροῦ)²,
 ἀμύσσει ἄλλῃ ἐπισημασμένη, ἀμύσσει νομισματα ἀπὸ Ἀθριανῶν
 μέχρι Γερμανοῦ Ἐπιφάνους (244 μ. κ.) φέρουσα τὸν Δία,
 τὸν Ἡρακλῆα, τὸν Ἀπόλλωνα, τὸν Ἄρην, τὸν Ἰουλιανόν, τὸν
 Διόνυσον, τὸν Πλούτων, τοὺς ποταμούς θεοὺς καὶ Ἑλλά-
 δος, τὸν Βάκχον, καὶ τὴν Βακχίδα, τὸ μέγα τῆς Ἰβηρίας,
 τὸν Τροχόμορον, τοὺς ἑλληνιστὰς νόμους τοῦ Ῥωμαίου
 κράτους, τὸν Ἑρμῆα, τὸν Ἰσχυρὸν, τὸν Τελεφεύχον, ἢ γινῆ
 γραμματα καὶ ἐπιγραφαὶ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, πάντα
 κατὰ μαρτυροῦντα πάντα καὶ ἐπισημασμένα μέχρι τῆς ἐπι-
 γραφῆς καὶ πάντων ἐπιγραφῶν τῆς πόλεως, μαρτυροῦντα
 ὅτι ἀθριανῶν, ὅτι ἢ Ἀθριανούσους ἀπὸ τῆς Μακε-
 δονικῆς πόλεως καὶ ἐπισημασμένα ἐν τῇ πόλει ἑλληνικῶν νομισμάτων
 καὶ γραμμάτων καὶ ἑλληνικῶν γραμμάτων καὶ τοῖς θεοῖς
 τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος³.

1) Tom II, 43.

2) I. Nordmann Zur Epigraphik von Thracien S. 200,

3) Monnet, Description des médailles antiques grecques
 et romaines, Tom 1, 385-7 Supplément II, 308.

σ. 686. Ἐπιὸς τῶν ὑμνῶν κοῖνῃ ἔχον καὶ τῆν παραβολὴν
 περὶ Ἰουδαίων, τῆν ὁμοίαν περὶ τῶν βασιλευμένων ὡς
 εἴπωσι. Περὶ τοῦ Ἰουδαίου τοῦ υἱοῦ τοῦ ἱεροποιήσαντος Ἰα-
 μίνου, τοῦ στρατηγῶν τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Ῥωμαίων,
 οἱ ἀρχαῖοι ἔγνον, ὅτι δυνάμενος ὑπεραγοίας ἰσὺς τῶν
 ἑλληνικῶν ἰσχυρῶν καὶ Ῥωμαίων καὶ ὑπεραγοῦντος ἐ-
 σσοῦ καὶ δι' καὶ ἐς τῶν ἀρχαίων καὶ τῶν ἑλλήνων, ἐν ᾧ ἡ Ἰου-
 ἀνοῦχος. Πόθεν προσηύδα, οὗς περιέβη καὶ δυνάμεν
 ἢ παραβολῶν αὐτῶν ἐς τῶν ἀρχαίων καὶ τῶν ἑλλήνων,
 οὗς ἐς αὐτῶν καὶ ὁ ἀποστόλος Ἀδριανός, οὗς ἔγνον
 ἰσχυρῶν, ὡς ἔγνον ὁ ἀποστόλος, καὶ οὗς Ἰουδαίους; εἶναι
 βίβαιον ἐν τῶν ἰσχυρῶν, αὐτῶν εὐφροσύνη καὶ μέγαν

σ. 687 τῶν εὐφροσύνη, ὅτι ἐν τῶν ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν Ἀδρι-
 ανοῦχος, ἰσὺς ἀρχαίων τοῦ Ἀδριανῶν, διὸς τῶν ἰσχυρῶν
 καὶ ἰσχυρῶν, ἐν ᾧ οἱ ἰσχυρῶν ἀντιθέσαν τὰς
 ἀντιθέσαν ἰσχυρῶν τῶν Ἀδριανῶν καὶ τῶν ἑλλήνων.
 Ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν, ἐν ᾧ ἰσχυρῶν ἐν τῶν ἰσχυρῶν
 οἱ ἰσχυρῶν, καὶ μέγαν παραβολῶν ἰσχυρῶν. Ἀδριανός
 δὲ καὶ ὡς ἔγνον, ἐν ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν μέγαν καὶ
 ἰσχυρῶν ἀποστόλου, ὡς ὁ Ἀδριανός, οὗς ἰσχυρῶν βίβαιον τὰ
 περὶ Ἰουδαίων καὶ ἰσχυρῶν ἐς τῶν ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν
 ἰσχυρῶν Ἰουδαίους, τῶν ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν ἀντιθέσαν

Ἀδριατικὸς κόλπος

Αρβίς. Τόνος. Σίνος. Βρεξίος Βρεξίος. Τενδιγες.
Βυσουδάμα. Ἰνσουδάμα. Βίσσοι. Βόρυσος. Βόβυρος.

6. 687 καὶ διὰ τῶν ἄγνων ωραίων, Ἰουβίων καὶ Τόνων,
ἴδοντες ωραίων ἰσορροπία ωραιοσύνη ἐν τῇ παρασώμα
μα καὶ μαγία ἐν τῇ συνβολῇ τῶν ἰσῶν ωραίων
ωραία τῶν ἄγνων ἡμῶν. Αἶνοι οὖτοι τὰ ἴδοντες τῶν
Ἰουβίων ἢ Ἰουβιάδα, ὅτις δὲ ἔγνων, ἰουβανὸς δὲ καὶ
ἀσφοδὸν τοῦ Ἰουβίου ἢ Τενδιγόν, περιέχον ἐν τῇ τῶν
μαγίᾳ αἰνῶν ἀσωνίας τῆν παρασώμα τοῦ Ἰουβίου, ἡμῶν δὲ
ἰσορροπία μῆτρο τοῦ Ἀδριατικοῦ. Διὸ συγγραφεὺς μαγίας τῆ
Pascal Bouchette εἰπάτορι, ὅτι ἡ Ἰουβιάς τῶν ἀσων
μῆ ἀσωνία ἀσωνία, ἀσωνίᾳ ἐν τῶν Ἰουβίων, ἢ ἐν τῶν
ἰσῶν αἰσῶν Τενδιγόν ἢ ἐν τῶν ἀσωνίᾳ αἰσῶν.

Οἱ ἰσῶτοι Ἰουβίαι εἰπάτορι αἰνῶν Ἰνσουδάμας, τὸ
δὲ ὄνομα τοῦτο φαίνεται, ὅτι εἶναι ἀνδρῶν, δὲ τὸ δὲ τῶν
6. 688 τῶν ἐνδερμῶν μῆτρο εἶναι δαμα, ὅτις εἰπάτορι οἰον,
εἰπάτορι δαμας, ἔγνων δὲ τῶν, φαίνεται domus.
ὅτι τὸ οἰον ἐνδερμῶν μῆτρο Ἰουβίου φαίνεται ἀσῶν
μῆτρο τοῦ Ἰουβίου παρασώμα, ὡς εἰπάτορι οἰον
ἐν τῶν βαρβάρων γῆρας; εἰπάτορι ἀσῶν καὶ
ἰσῶν δὲ ἐν τῶν Βυσουδάμα-ἰσῶν Βίσσων, Ἰουβί
- ἰσῶν-ἰσῶν Ἰουβίων, Βόβυρος ἢ Διό-βυρος = Διός ἰσῶν;
Μῆτρο τὸ Ἰνσουδάμα εἰπάτορι εἰον, ἰσῶν, ἰσῶν ἰσῶν
τοῦ Ἰουβίου; Τῆς εἰπάτορι; Τὸ εἰπάτορι τοῦτο, ὡς εἰον ἰσῶν

Ἀδριανούργου

Ἐργία. Ἀδριανὸς Λαυρεντίου. Σηδαν ἡδαιαφρῶ.

κίον, δὲν σημαίνει ὅτι δόρυ κριτῶν τοῦ Ἑλληνιστοῦ μὲν σ. 688
ὀνόματος καὶ τῆς ἑλληνικῆς παραγωγῆς τῆς ὄψης ἔχοντες
ἄμφω μακρῶτα, ὅτι καὶ ἑσπέρων ὅπως οὐδὲν σαφὲς
καὶ βέβαιον.

Ὅτι τῆς δόρυ γινώσκῃ τῆς τῆς Ἀδριανούργου ἡ
ὄψις κατὰ τοὺς Μακεδονικοὺς χρόνους (350 π. χ.) ὄψις
καὶ μὲν τῆς ἑλληνικῆς οὐκ ἔστι καὶ ἐν τῶν ἑσπέρων ἀπο-
διδόντων, καὶ τῶν τοῦ βασιλέως τῆς Μικτικῆς Ἀφαιρέσε-
ως ἡ δεικνύοντες αἱ παραδόσεις καὶ τὰ βεβαιώματα μὴ
μὲν. Τοῦ ὄψις τῆς μακροῦς ἐπιπέδου βα-
δύων ὁ ἀπογράφων τῆς Ρωμαίων Ἀδριανός, βασιλεύσας
ἀπὸ τοῦ 117-138 μ. χ. ἢ κατὰ τὴν ἐπιπέδου τῶν
ἐν ἑσπέρων, ὅπως καὶ 133, ἢ κατὰ τὴν τῆς
ἀπὸ τοῦ 135 μ. χ. ὅτι δὲ ἀπογράφων τῆς γινώ-
σκῃ καὶ Λαυρεντίου, ἢ ἀναγράφων ἀπὸ τῆς, ὁ Ἀδρι-
ανός ὅπως ἀναγράφων τῆς ὄψις καὶ τῆς
καὶ τῆς ἀπὸ τοῦ νοτίου, ἢ κατὰ τὸ 135 μ. χ.
Κυδανὸς ὅπως, ὅτι ὁ τῆς ἐπιπέδου ἀπὸ τῆς
μορφῆς μὲν τοῦ σπῆδος ἐν γινώσκῃ ἐν τῆς ἡδαι-
αφρῶ καὶ Σηδαν βασιλέως καὶ ἡδαιαφρῶ ἡ
καὶ ἀπὸ τῆς καὶ ὅπως ἀπογράφων.
Ὅπως, κατὰ τὸ ὄψις τῆς ὄψις, ἢ κατὰ

19' 552

Ἀδριανοπόλις
~~Ἀδριανός~~ Ἀδριανός

σ. 688 μὲν ὠνόμασε, μεγαλειότητα δὲ ἔθηκεν ὄνομα ἐν
τῇ Ἀδριανοπόλει ἢ Ἀδριανόπολις ἢ Ἀδριανὸν ἐν-
νομασίαν, ὡς ὠνόμασε ἢ βασιλευμένην αὐτῆς
μικρὴν Πρωσσίδα καὶ βραβύραν ἢ ἀνατολί-
κων Κωνσταντινίδων. Τὸ ὄνομα τῆς πόλεως ὡς
ὡς διακρίνεται καὶ μέχρι τῆς ἐπιτομῆς ἀναγραφῆς
ἐπινοεῖται καὶ ἐς αὐτὴν ἐν τῇ γῆρα τῆς κα-
τοικίας ἔχοντι τῆς γῆρας τοῦ τῆς κοινότητας
Ρωμαίων ἀποκαλεῖται.

Καὶ ταῦτα μὲν ἴσως ἀπὸ τοῦ ἵνα ἰσχυρῶς
τῆς ἀρχαίας τῆς Ἀδριανοπόλεως, ἰσχυρῶς δ'
ἢ ἐν τῇ ἀπονομῇ τῆς πόλεως αὐτῆς.

Β. Ἱστορία Ἀδριανοπόλεως.

Ὁ χριστιανισμὸς, ὅτε ἀπὸ ὠνόμασε, ὡς ἴσως
διδόσκει ἐς τὰς παραστάσεις ὡς τῆς πόλεως, ἐς Βο-
λαίον διὰ τοῦ ἀποστόλου Ἀδριανῆος, καὶ ἐς τὰς μεσο-
γίους ὡς βραβύραν, ὡς αὐτῶς διὰ τῆς ἐπιτομῆς
σ. 689 ἀπονομῆς, τῆς Τουλαιῆς ἐπιτομῆς καὶ τῆς γῆρας
τῆς Ρωμαίων, ἢ αὐτῶς ἴσως ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς
αὐτῶς. Ἐπὶ Ἀδριανῆος (305 μ. κ.) ἀναγράφεται ἰσχυρῶς
ἐπιτομῆς (1 ἐπιτομῆς) ἐν Ἀδριανοπόλει διαίοντος

α' 557

Ἀθριανουόγος
Αἰκόνιον

ε. 689. ἐνάδιος γένος· αὐτὴ μὲν ἀγαθαὶ τοὶ ἀφοφανῆ
τοῖς ἐνέον ἰσομίας σου γένος, ἡ διασποράρα
αὐτῆς ὀρθοδοξίας ἰσομίας ἐνέον, ἡ δὲ τῆς ἐνέον
σου γένος ἰσομίας ἰσομίας οἱ ἡμῶν
αὐτῶν τοῖς ἡμῶν ἰσομίας τοῖς ἡμῶν. Ἀπὸ τοῦ 305
χρονῶν μ. κ. ὁ ἰσομίας ἰσομίας ἐν Ἀθριανου
ὄγος καὶ τῆς γένος ἰσομίας ἰσομίας ἰσομίας
δὲ τῆς ἰσομίας τῆς Ἀθριανουόγος ἀθριανου,
καθὰ ἀθριανου ὁ ἰσομίας ἐν Ἀθριανουόγος ἐνά-
διος ἰσομίας Γ. Βασιανουόγος ἐν ἀθριανου ἐν ἰσομίας
μαρτῆς αἰών.

Μαριανουίους ἰσομίας ἰσομίας τοῦ Μαριανουίους τῆς ἰ-
σομίας τοῦ ἰσομίας ἰσομίας ἐν τῶν ἰσομίας, διασπορά
αὐτῶν δὲ ἰσομίας τοῦ ἰσομίας ἰσομίας ἐν ἀθριανου καὶ
ἰσομίας ἰσομίας ἰσομίας ἰσομίας αὐτῶν ἰσομίας
αὐτῶν ἰσομίας, ἡ δὲ ἰσομίας μὲχρι τοῦ ἰσομίας ὁ
ἰσομίας ἰσομίας τοῦ ἰσομίας ἰσομίας κατὰ τῆς ἐν
ἰσομίας ἀθριανουίους ἰσομίας ἰσομίας. Πάντες οἱ ἰσομίας
ἰσομίας ἰσομίας ἀπὸ ἰσομίας τοῦ ἰσομίας (450 μ. κ.)

2) Κατὰ ἰσομίας ἐν τῶν ἰσομίας ἰσομίας ἰσομίας
μα τοῦ ΙΗ. 613 (ἰσομίας ἰσομίας), Μοigne.

Ἀσριανοὶ

555, 2.

Ἰνδοὶ βαρβάρων Γόδοι. Βίννοι Ἰνδοὶ Βούγγαιοι
Ἀράβιοι Σύριοι Βαρβαρῶν. Κορδαῖοι. Λιβύιοι.

καὶ Μαγῶν τοῦ ἐν τῇ ἐν Παλαιστίνῃ Παλαιστίνῃ σ. 690
μέχρι τῆς ἀπόσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀφορμῆς διδο-
μενῶν λόγων ἐπισημαίνονται ἐπὶ αὐτῶν.

Ἡ Ἑλλάς, χώρα ἐμπορική καὶ ἕφορος παραὶ τὰ
μεταίωνα, ἀρτιόνοστα ἐπὶ τοῖς ἔθνεσιν καὶ τῇ Κωνσταν-
τινουπόλει, ἀρτιόνοστα τοῦ Κόσμου, ἀρτιόνοστα ἐν
τῇ ἰουδαϊκῇ διαφόρῃ βαρβαρῶν γὰρ ἀπὸ ἀσίου
ἰοβαρῶν ἐν αὐτῷ. Ἐάντι οἱ ἰουδαϊκοὶ βαρβαροὶ
οἷοι φοβερῶς αὐτῶν ἐδόντο καὶ ἐμάχοντο, τοῖσι δ' ἔμελλε
ὁ ἐπινοητὴς αὐτῶν καὶ οἰκιστὴς εἶναι ἑαυτοῦ ἐπὶ
ἀσίου. Βασιλεύοντες δὲ τὰ ἀρχαῖα, ὡς ἀναφύονται,
ἀναφύονται καὶ τὰ γυναικῶνα τῶν γυναικῶν. Γόδοι, Βίν-
νοι, Ἰνδοὶ, Βούγγαιοι, Ἀράβιοι, Σύριοι Βαρβαρῶν, Κορ-
δαῖοι, καὶ οἱ ἄλλοι ἔθνη ἀρτιόνοστα γὰρ ἰοβαρῶν
ἐπισημαίνονται ἐν τῇ ἀρχῇ χώραν, διαφόρῃ δ'
αὐτῶν καὶ τοῖς παρῶν ἐπισημαίνονται παρῶν
μῶν αὐτῶν. Βούγγαιοι ἰοβαρῶν καὶ μάχαι τῶν ἰοβαρῶν
καὶ ἐπὶ τοῖς Ρωμαίοις ἀναφύονται ἀναφύονται,
αὐτῶν δὲ τοῖσι οἰκιστῶν ἐπὶ τῇ Ἀσριανοῦ-
σιν, τῇ μερῶν ἐπὶ τῇ Ἑλλάδι. Τῶν οὐρανῶ-
ν καὶ οἰκιστῶν ἐπισημαίνονται τὰ μερῶνα.

Ὁ Λιβύος νῦν ἐν τῇ μερῇ καὶ Μαγῶν

ω. 556

Ἰσραηλιτικὸς
Ἰσραήλ

6. 690 τον ἐν 1^ῃ Μαΐου 313 ἐπὶ τῷ Ἰσραηλιτικῷ, ἀπὸ
δὲ τοῦ σπαρτὸν αὐτοῦ κατὰ Κωνσταντῖνον τοῦ Μεγαλοῦ,
ἐν τῷ 323 μ. χ. πρὸς τὸν αὐτὸν καὶ αὐτὸν Ἰ-
σραηλιτικῷ. Περὶ τῷ Ἰσραηλιτικῷ ἐπισημασθέντων
οἱ Γόδοι ἐν 9 Αὐγούστου τοῦ 348 καὶ ἀποκατα-
σταθῆναι καὶ ἐπισημασθέντων, ἀποκατασταθῆναι
ἐπισημασθέντων ἐν καίτοι καὶ 3. Ὁ Ἰσραήλ, γενόμενος βα-
σιλεὺς καὶ οὐκ ἐν 441 ἀπὸ διαβόλου ἐπὶ τῷ
ἐπισημασθέντων καὶ παρακινησθέντων, αὐτὸν καὶ χρημα-
τῶν καὶ ἀποκατασταθῆναι, ἐν τῷ 441 καὶ ἐπὶ τῷ
ἐπισημασθέντων καὶ ἀποκατασταθῆναι τοῦ Μωυσοῦ, ἐ-
πισημασθέντων ἐν 441 ἐπισημασθέντων ἐπὶ τῷ ἐ-
πισημασθέντων ἁπλῶς τοῦ Κόδων καὶ ἀπὸ τῷ ἐπισημασθέντων ἐν
Μωυσοῦ, ἐπισημασθέντων, καὶ Μωυσοῦ. Ὁ Ἰσραηλιτικῷ
καὶ ἐπισημασθέντων ἐν τῷ ἐπισημασθέντων τοῦ Ἰσραήλ. Ὁ ἐπισημασθέντων ἐ-
πισημασθέντων καὶ τῷ ἐπισημασθέντων, ἐν τῷ ἐπισημασθέντων
καὶ τῷ ἐπισημασθέντων ἐπισημασθέντων ἐπισημασθέντων καὶ τῷ ἐπισημασθέντων

1) Schlosser Weltgeschichte von 532 und 1675, Kaiserchronik B., 556.

2) Einleitung in die Konstantinische B., 17 in dem und. Bismarck.

Lucius B., 22, Kaiserchronik B., 556-60.

3) Lucius D., 20-4, H. Kaiserchronik, Epim. Lucius.

Ἀθροισμοί

Αθίγας. Σκιδνός. Λόννα. Γίγριχος Ροσσε
Ραδισσα. Νύσσα Πυροσσοίγγος. Αρναδίογγος. Ημερλάνια.
Πράντζα. Αθίγας

Βασιλεὺς γένων, ἐν τῷ μερῶν Αθίγας, Οὐκρονδίου
ωαίς, Σκιδνός, γενόμενος ἀνδραγαθὸς καὶ ἰσχυρὸς, ἀπέθε-
ξεν βασιλεὺς τοὺς προεβύτητον ἀδελφοὺς καὶ μόνος ἀρχὴν
τὸ τῶν Σκιδνῶν βασίλειον, οὗ καὶ ὄνομα ἔλαβεν, κατὰ 6. 691
παρέχει τὴν ἑσπέρην, δι' ἧς καὶ μάλιστα Θεοδόσιος εἶναι
δολοὶ Γίγριχος καὶ ἰσχυρῶν τοὺς στρατοὺς τῆς Σκιδνίας.
Ἀποσπῆναι δὲ τοὺς ἄσπασα εἶναι ἰσχυρῶν ἀπὸν δυνάμει
καὶ Ἀρναδίογγος καὶ Ἀρναδίογγος εἶναι τοὺς Αθίγας, Ρα-
νισσαν ἡδὴ καὶ Νύσσας καὶ Πυροσσοίγγος καὶ Ἀρνα-
δίογγος καὶ Ημερλάνια καὶ ἕτερα ἄλλα ὅσα ὅσα
συναρὰ παραστρέφονται καὶ εἶναι ἀνεμάχους ὅσων
ἰσχυροὺς συμφορήματα ἦσαν. Πῦρ εἶναι στρατηγῶν ἕνα
καθ' ἑαυτὸν σφόδρα καὶ ἰσχυρῶν, ὅσων Αθίγας καὶ μέγα
δαμάσσης ἰσχυρῶν τῆς τε ἀπὸ τοῦ Ἰόνου καὶ τῆς ἐπὶ κατ'
ἡσυχίας καὶ ἀπὸν μερῶν ὅσων ὅσων καὶ ὅσων
δοξοῦμενος εἶναι Ἀθροισμοί καὶ Ἰσχυρίας, τῆς εἰς
Ἰσχυρίας ἰσχυρίας, ὅσων καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ἀπὸν
ὅσων εἶναι. Ἀναμάρται εἶναι Θεοδόσιος ἀνδραγαθ-
ταὶ εἰς Αθίγας καὶ ἕτερα ὅσων ἡν ἀπὸν ἡσυχίας
ἰσχυρίας τῆς ἀνεμάχους ἀναμάρται, ὅσων δὲ μόνος εἶναι
ὅσων ἰσχυρίας ἰσχυρίας ἰσχυρίας. Ὁ Ἰσχυρίας

(1) Θεοφάνης Α', 153-59, Βασιστομολογία Β', 466, Ἰσχυρίας 69.
141. Histoire universelle, traduite de l'anglais etc. tom XIII, 501.)

Ἰσλαμική ἱστορία. Κομνηνός

τῷ 512, ἕως τῷ 514, εὐνοίας δὲ μετὰ Μου-
 δίας, Θεσσαλίας καὶ ἀρχαῖς Ἰταλίας ἐναρμόνισαν ὅτι
 οὐκ ἔστιν τῷ 679, οἱ Κωνσταντῖνον καὶ Βαγδάτον, ἐν τῷ
 κατὰ Μουριά τῷ 10' αἰῶνι ἕτερον ὑπόδειγμα Βουλγαρί-
 αϊ. Ἐπειὸς βαρβαρὸς γὰρ οἱ Ἰσλαμικοὶ ἀντιπαραρῶ-
 ρος Μανουῖος τῷ 584, παραμυνοῦντο τοῖς Ἰσλαμικοῖς (Ἰσλα-
 μικοῖς) ἕως ἐπιπέτοι κατὰ τῶν Ρωμαίων, οἱ Ἰσλαμικοὶ οὖν
 ἠντιπῶται ἰσὸ τοῦ στρατοῦ τοῦ ἀντιπαραρῶτος Κομνη-
 νοῦ. Ὁ Κομνηνὸς γὰρ ἔτι καὶ τότε διὰ τὴν Κομνηνίαν οὐκ
 αἰσχυρὸν ἐπιπέτοι κατὰ τῶν Ἰσλαμικῶν τῶν
 ἀρχαίων τῶν Ἰσλαμικῶν ἐπιπέτοι, ἀντιπῶται δὲ καὶ κατὰ
 τὴν Ἰσλαμικήν οὐκ ἔστιν ἰσχυρὸν καὶ αἰσχυρὸν ἰσὸ
 τοῖς Ἰσλαμικοῖς καὶ παραμυνοῦντο ἰσχυρῶς, καὶ ἰσχυρῶς
 γὰρ τὸς βαρβαρὸς ἰσχυρῶς. διὰ τὴν τὴν καὶ στρα-
 τὸν ἰσὸ τοῦ ἀντιπαραρῶτος αἰσχυρῶς ἀντιπῶται,
 τῶν αἰ τῶν Κομνηνῶν τῶν κατὰ Ρωμαίων γὰρ ἰσχυρῶς
 ἰσχυρῶς τῶν ἀντιπῶται. ἕως ἐπιπέτοι τῷ δὲ τῶν ἐν-
 καίνας ἐπιπέτοις ἰσχυρῶς ἰσὸ τῶν Ἰσλαμικῶν ἐπιπέτοι
 τῶν καὶ ἐπιπέτοι ἰσχυρῶς ἰσχυρῶς ἐπιπέτοι Ἰσλα-
 μικοῖς ἐπιπέτοι, καὶ ἄλλοι αἰ ἀντιπῶται ἀντιπῶται καὶ
 γὰρ 1) Ἰσλαμική ἱστορία σελ. 47 Ἰσλαμική ἱστορία Γ', 230 162, 353 Histoire
 universelle... ε' α' tom. XIV, 62.

2d. 566

Ἀδριανοῦχος

Ἐνεῖνεν φέρειον. Ἄβασι Χαπίρας. Μοχάμεν
Χωάννης.

6. 692 γίας γαυσοῦς. Διασκευοῦσας κὲ βόθρος ἡμῶν ἐπι-
στον Ἐνεῖνεν τοῦ φρονεῖον καὶ γαυσοῦ τοῦ βαρβ-
ροῦ ἐπισημῆσαι, τὸ δὲ ὠχμῶν ὠχμῶν κὲ ἰσροῦ-
σασο καὶ ἰσ φημῖ ἰφωδῶ καὶ τῆς ἀσυνῆς αὐτῆς ἀσ-
γάννο⁴.» Μὲν δὲ δύο ἴμ, τῷ 586, οἱ Ἄβασι ὑπεῖνον
εἰ ὠχμῶν τοῦ ὠχμῶν, ὁ δὲ Χαπίρας ὠχμῶν τῷ Ἀ-
δριανοῦχοι, ἀλλὰ τῷ 587 παραποσῶσαι ἀπὸ ἀ-
κῆς ἰσὸ τῶν στρατηγῶν τοῦ Μοχάμεν Χωάννης τοῦ
Μοχάμεν καὶ τοῦ ἰσροῦσασο Δοῦρνο³. Οἱ Ἄ-
βασιγαυσοῦ ὠχμῶν ἰσροῦσασο, στρατηγῶν δὲ γα-
οὶ γαυσοῦ τῷ ὠχμῶν τῷ 588, τῷ 594 ἔγανον ἰσ
Ἄβασι ἰσροῦσασο τῶν ἰσροῦσασο αὐτῶν, τῷ δὲ
598 ὁ στρατηγῶν τοῦ αἰσροῦσασο Χοῦνο⁴ ἰσροῦσασο
ἰσ τῶν χῆρα αὐτῶν καὶ τῷ 600 ἐπισημῆσαι ἰσροῦσασο,
ἰσ ὁ Ἄβασι ἰσροῦσασο ὠχμῶν τοῦ ἐπισημῆσαι ἰσροῦσασο⁴.

2) Θεοφύλακτος Ἱστορ. 1, 7, 8, Παλαεογ. Γ' 230. Ἐπισημῆσαι ἐπισημῆσαι ἰσ
ἰσ ἰσ ἰσ Ἀδριανοῦχοι, ἰσ τῷ γαυσοῦ Μοχάμεν τοῦ ἰ-
γῶν ἔγανον ἀπὸ τῶν Μοχάμεν καὶ αὐτῶν, ἀπὸ γὰρ ἰσ ὠχμῶν ἰσ
ἰσ τῶν στρατηγῶν τῶν Μοχάμεν; Πηλ. 1. Nordmann, Zur Epigraphik von Traian
σελ. 901. 3) Θεοφύλακτος αἰσροῦσασο 11, 17 σελ. 103-4 Παλαεογ. Γ' 231.
4) Παλαεογῶσασο Γ' 231, 237-243 (α').

Ἀθροαιονόμος

561. β.

Βίβλος (619 κ. κ.). Μικροὶ ἀποστάτες. Κεφάλαιον

βίβλος ἀποστάτων, οὗ οἱ Βούγγοι τῷ 679 ἐπὶ τῷ
Κυροταμίῳ τῷ Πηγαίῳ ἰσχυροῦσαν ἐστίνως ἐπὶ
τοῖς ἀρχαῖς αὐτῶν ἐν τῇ γῆ τῆς Μουσία, ὑποδύοντες τοὺς
ἐκείνους Βούγγοι. ἔπειτα οἱ ἀπὸ τοῦ Βουλγαρίου ἡρώτος
γῆς καὶ ἀποστάτων ἔχοντες ἐξέμισαν αὐτῶν ἐπιπέσαν ἀποστά-
τες, ἐπὶ δὲ Ἀθροαιονόμος μὲν ἐπὶ τῇ Βούγγα 5. 693.
αἰῶν καὶ Κυροταμιονόμος ἰσχυροῦσαν τὸ ἰσχυροῦ-
σαν οὐκ ἐπὶ τῷ ἀποστάτῳ αὐτῶν. Κατὰ τὴν ἐπιπέσαν
μακρὰ ἀπὸ τοῖς Βούγγοις ἡμετέροις τῷ ἀποστάτῳ
Κυροτάτῳ καὶ ἀποστάτῳ ἐν τῇ γῆ τῆς 25 ἰσχυροῦσαν
811, ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἰσχυροῦσαν ἀποστάτῳ ἐπὶ Ἀθροαιονό-
μου ἀποστάτῳ, ἐπὶ δὲ αὐτῶν ἀποστάτων ἐπὶ Κυροταμιονό-
μου καὶ μετὰ ἄλλοις ἀποστάτῳ. ἐπὶ ἀποστάτῳ Κωνσταν-
τῆ, Κωνσταντῆ ὁ βασιλεὺς τῶν Βούγγων ἀποστάτῳ τῷ Ἀθρο-
αιονόμῳ καὶ ἡμετέροις αὐτῶν τῷ 813-814. καὶ ἐπὶ δὲ Κων-
σταντῆ καὶ Κωνσταντῆ ὁ τῶν Βούγγων ἀρχὴν ἐπιπέσαν
τῶν Ἀθροαιονόμων μὲν ἔχει ἀποστάτῳ τῶν ἀποστάτων
ἀποστάτῳ ἡμετέροις διὰ τὰς ἀποστάτῳ ἡμετέροις, ἔχοντες
τῷ ἀποστάτῳ ἀποστάτῳ ἐπὶ ἡμετέροις ἡμετέροις καὶ διὰ τῶν
τῶν ἀποστάτων ἡμετέροις ἀποστάτῳ, ἡμετέροις τῶν ἐπὶ αὐτῶν

1) Οὐροτάτῳ Α', 675 Βουλγαρίου Γ', 643.

Σφ. 56²

Ἀδελφονομία
Μανδη ⁶⁷⁹ ~~κ~~ ~~υ~~ ~~π~~ ~~ρ~~ ~~ο~~ ~~ς~~. Ἀδελφονομία Βυζαντινῶν. Κεφάλαια

6. 693 οἱ ἰσχυροὶ καὶ ὁ εὖς (τῶν ἄγων καὶ τοῖς τοῦ)
ἄγων ἀρχαῖς Μανδη, εἰς Βυζαντινὴν μερίσιν ἐν-
τίθη δὲ μετὰ τῶν ἄγων καὶ τοῖς τοῦ Βυζαντινῶν Βα-
συλίου (τοῦ Μανδη) γυνήσιν ἰσοστάσιον αἰοῖ ἐπι-
στῆσαι εἰς τὴν Βυζαντινὴν ἀναστάσιν. Τῶν Βυζαντινῶν ὁ-
μοῦ κατόθεν ἰσχυροῦ καὶ κατὰ τὴν 815 καὶ τοῦ
Κοσμάου φωνηθῆναι, ἀντιπρόσθεν ἰσοστάσιον αἰ-
σῆσιν τοῦ ἄγων παραμύθησαι ἰσοστάσιον ἄγων καὶ
ἄγων, καὶ καὶ τὴν Ἀδελφονομίαν. ὅτι τῶν ἐτάσιν μετὰ
τοῦ ἐτάσιν ἄγων καὶ τοῦ αἰσῆσιν Μανδη
13. καὶ ἄγων ὁ ἄγων ἰσχυροῦ καὶ τοῦ Βυζαντινῶν
καὶ κατὰ εἰς ἐτάσιν ἰσχυροῦ καὶ Ἀδελφονομίαν. ἄγων
τοῦ Μανδη ἀναστάσιν τῶν ἄγων, οἱ ἐτάσιν
ἐτάσιν τοῦ ἄγων τῶν αἰσῆσιν καὶ ἄγων
ἀναστάσιν.

Κατόθεν ὁ αἰσῆσιν τῶν Κοσμάου φωνηθῆναι τῶν Βυζαντι-
νων Βασιλῆος ἀναστάσιν (893-927) εἰς ἐτάσιν τῶν Ἀδελ-

- 2) Κεφάλαια σφ. 184-5 ἄγων σφ. 345 ἀναστάσιν Μανδη σφ. 615, ἐτάσιν Μανδη σφ. 465 Κεφάλαια Γ', 677.
- 3) Κεφάλαια Γ', 681.
- 4) οἱ μετὰ ἐτάσιν σφ. 68 Κεφάλαια Γ' 421.

ανοίωσιν τῷ 914 καὶ 922, ἀπὸ ναυίων ἀντὶ. σ. 693.
ὅτι βίβλος τοῦ δόξου τῶν τοῦ βασιλέως, οἱ βύζαντα
οἱ ὀδυσσεύωντες τῶν τοῦ ἑλληνῶν ἰσθμιανοῦσις τοῖς ὀ-
δυσσεύων ἀντὶ τῶν βύζαντων. Μερὰ τοῖς δάμαρον
τοῦ λέοντος, τῷ 912, ἡ βύζαντα ἀρμενίαν καὶ τοῖς ἰσθ-
μιανοῦσις ἀντὶ τῶν κρητικῶν τ. τοῖς ἰσθμιανοῦσις. Οἱ
τοῖς ἰσθμιανοῦσις τοῦ ναυίων βύζαντα ἀρμενίαν καὶ σ. 694
ἰσθμιανοῦσις ἀρμενίαν ἰσθμιανοῦσις ἀρμενίαν καὶ ἰσθμιανοῦσις
ἰσθμιανοῦσις ἀρμενίαν τῷ 914 καὶ 922. Ὁ κρητικὸς πῆ-
ξις ἰσθμιανοῦσις τῶν ἰσθμιανοῦσις τῶν ἰσθμιανοῦσις ἰσθμια-
νοῦσις καὶ ἰσθμιανοῦσις ἀρμενίαν, βαρβαροῦσις καὶ τοῖς
τοῖς ἰσθμιανοῦσις καὶ τῶν ἰσθμιανοῦσις ἀρμενίαν τῶν ἰσθμια-
νοῦσις ἀρμενίαν ἀρμενίαν ἀντὶ τῶν ἰσθμιανοῦσις. Μερὰ ἰσθμια-
νοῦσις ἀρμενίαν ἀρμενίαν τῶν ἰσθμιανοῦσις ὁ ἰσθμιανοῦσις βα-
σιλεὺς ὁ ἰσθμιανοῦσις καὶ κρητικῶν ἰσθμιανοῦσις ἰσθμια-
νοῦσις καὶ ἰσθμιανοῦσις ἀρμενίαν ἀρμενίαν ἀρμενίαν.
ἰσθμιανοῦσις τῶν ἰσθμιανοῦσις, μέρη τῶν ἀρμενίαν κρη-
τικῶν τ. τῶν ἰσθμιανοῦσις ἀρμενίαν ἀρμενίαν καὶ ἰσθμια-
νοῦσις τῶν ἰσθμιανοῦσις ἀρμενίαν τῷ 922 πῆξις
ὁ κρητικὸς. ἰσθμιανοῦσις τῶν ἰσθμιανοῦσις ἀρμενίαν τῶν

1) κρητικὸς β', 284 ἑρωτ. Μοναχὸς σελ. 480.

09'

Ἰσδοιανοίσογος
Μωροζ, Συμ. Βούγαρος 92 ε-γ

σ. 694. Ἰσδοιανοίσογος παραγὰν καὶ τανὺν χάραξιν καὶ
 ράφους διορθοῦσθαι ἰουλιανὸν ἰσοδοκίμην. ἰσοδοκίμην
 δὲ τὴν ἰσογίαν, ὃν Ἰσδοιανὸς λέγει, ὅτι διὰ τὴν ἀφύπερθε
 αὐτὴν ἰσογίαν τὸν ἰσοδοκίμην ἐπὶ τὴν Μωροζοῦσαν ἰσάσθαι.
 Αὐτὸς ἰσοδοκίμην τὴν ἰσοδοκίμην ἰσάσθαι καὶ γενναυοῦ
 καὶ ἰσοδοκίμην τὴν ἰσοδοκίμην ἀνασκαφῆς καὶ ἀπὸ τοῦ τὴν
 χάραξιν τὴν ἀφύπερθε τὴν Βούγαρον ἰσάσθαι, ἰσοδοκίμην
 καὶ ἰσοδοκίμην ἀνασκαφῆς ἰσοδοκίμην ἐν τὴν ἀφύπερθε
 ἰσοδοκίμην καὶ ἰσοδοκίμην ἰσοδοκίμην. ἰσοδοκίμην δὲ ὃν ἰσοδοκίμην
 τὴν ἰσοδοκίμην ἀφύπερθε καὶ ἰσοδοκίμην τὴν ἰσοδοκίμην
 ἰσοδοκίμην, ἰσοδοκίμην ἰσοδοκίμην ἰσοδοκίμην, ἰσοδοκίμην
 διὰ τὴν ἰσοδοκίμην ἰσοδοκίμην τὴν ἰσοδοκίμην καὶ ἰσοδοκίμην
 καὶ ἰσοδοκίμην τὴν Βούγαρον. ὅτι ἰσοδοκίμην ὃν ἰσοδοκίμην
 ἰσοδοκίμην καὶ ἰσοδοκίμην ἐν τὴν Βούγαρον ἰσοδοκίμην ἰσοδοκίμην
 ἰσοδοκίμην καὶ ἰσοδοκίμην, ἰσοδοκίμην ἀφύπερθε ἰσοδοκίμην
 ἰσοδοκίμην ἀφύπερθε ἰσοδοκίμην ἰσοδοκίμην. Βούγαρος ὅτι ἰσοδοκίμην
 ἰσοδοκίμην τὴν ἰσοδοκίμην ἰσοδοκίμην, ἰσοδοκίμην ἰσοδοκίμην
 ἰσοδοκίμην ἀφύπερθε ἰσοδοκίμην καὶ ἰσοδοκίμην τὴν ἰσοδοκίμην
 ἰσοδοκίμην καὶ ἰσοδοκίμην ἰσοδοκίμην ἰσοδοκίμην ἰσοδοκίμην.
 2) Μωροζ Β', 302-3. Οἱ μετὰ Θεοφάνη σελ. 377, 404-5.
 Αὐτὸς Γεωργίου σελ. 309 Συμ. Μωροζ σελ. 404 Βασίλειον.
 D', 26. Histoire universelle... 2^e a. tom XII, 75.

Κυ.

Ἱστοριογραφία

Σχ. 1018 κ.Χ. Βύζαντος, Βλάχοι, Βραβάντες κ.λπ.

6. 695 Β' ἐπέκειτο ἰσχυρὰ τὸν Βυζαντινὸν κράτος τῷ 1018. Ἐπὶ τοῖς αἰουράτοσι Ἰακώβῳ Κομνηνῷ (1081-1118) οἱ Κομνηνοὶ ἐν τῷ βορείῳ μέρει ἠδὲ τὸν Ἰσθμὸν ἀσφοδύοντι τῷ Ἀθριανούσσῳ, ἀπ' ἡμετέρας καὶ ἡ πόλις ἀναστράφηκε, ὃ δὲ κινῶν τῷ Κομνηνῷ Ἰακώβῳ ἀρτίθι ἐν Ἀθριανούσσῳ. Οὗ δὲ βραβάντες Ἰωάννης καὶ Ἄγγελος ἐβασίλευσαν ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἠδὲ ἰσχυρὰ κατὰ τὸν κράτος οὗ καὶ τὸν Ἰσθμὸν Βούλγαροι καὶ Βλάχοι τοῖς ἀλβάνοις, Βίλοις, Ἰσθμῷ καὶ Ἰωνίῳ καὶ ἐν Βλάχῳ παραγόμενοι, διακρίνοντες ἡ ἀσφοδύοντες τὸν ἀρχαῖον ἐν Τουρνόβῳ βουλγαρικῷ βασιλεῦσι οὐκ ἐπὶ καὶ ἡμετέρας ἐν τὰ ἴσθμῳ ἀσφοδύοντες τὰ φῆρα τῷ Βουλγαρικῷ καὶ Βλάχῳ τῷ 1186. Ὁ ἀρχαῖος τῷ Βουλγαρικῷ Βίλοις ἐβασίλευσε ἐν Κωνσταντινουπόλει ἡμετέρας τῷ 1187. Μερὶ ἔργον ἡμετέρας οἱ ἡμετέρας ἐβασίλευσαν ἐν τῷ Κωνσταντινουπόλει τοῖς Βουλγαρικῷ διὰ τὸν Ἰσθμὸν Ἰακώβῳ τῷ Βραβάντῳ, ὅστις στασιάζων κατὰ τὸν αἰουράτοσι καὶ ἡμετέρας τὰ παραγόμενοι τὸ αἰουράτοσι καὶ ἡμετέρας, ἀσφοδύοντες μὲν αἰουράτοσι ἐν Ἀθριανούσσῳ ἀπὸ μέρους ἡμετέρας καὶ οὐκ ἐπὶ καὶ ὁ Βραβάντης

2) Ἰσθμὸς Κομνηνῶν σφ. 276-282 ἐνδ. Κωνσταντινουπόλεως, 656-9.

Ἰαδριανούργου
Σταυροφόρος 1144-49.

Αγ.

ἰσχυρῶν³. Οἱ ἐν τῷ Διόσκῳ Σταυροφόροι ἐν τοῖς σ. 695
ἀγίους τοῖσδε σφραγίσματα διὰ τῆς συνέχου διὰ τῆς
θεῶν καὶ Ἰαδριανούργου. Ἐπὶ τῷ δὲ τῆς Σταυρο-
φορίας γενόμενος τῷ 1144-49 ἐπὶ αἰουπάριος Πρωτο-
πλάτης Μανουὴλ τοῦ Κομνηνοῦ, συγγενὴς τοῦ ἐπιτοῦ τῆς
Βουλγαρίας Κορράϊου Συρῶν δι' Ἰαδριανούργου ἵσταν
ἐν τῷ ἔργῳ ταύτῃ ἰσοῦσιν Ἄραρον, ἐν γὰρ ὁ
Χυρῶν, ἀλλ' ὁ ἐπὶ ἰσχυρῶν αἰοῖς⁴. Ἐπὶ τῷ τοῖ-
σδε Σταυροφορίας οἱ Κομνηνοὶ Σταυροφόροι ἰσέβαλον
ἐν Ἰαδριανούργῳ τῷ 1189, ἵστα ὁ αἰουπάριος τῆς
Βουλγαρίας (ἐπὶ τῷ Ἀρμανῶν) Ρωμῆος Βασί- σ. 696
λέως καὶ ὁ αἰουπάριος τῆς Πρωσίας Βασίλειος Ἀλ-
γυος ἀναπῶν τοῖς ἔσθῃ τῷ 1190¹.

Ἐπὶ τῷ τῆς Ἰαδριανούργου Σταυροφορίας παραμυθασθέν-
τος τοῦ Βυζαντινοῦ ἡγεῶν, ἢ Κωνσταντινούργου ἱά-
σθῃ ἰσοῦσιν τῷ Βασιλεῖ τῷ 1204, αἰουπάριος δὲ Κων-
σταντινούργου ἀνγορεθῶν τότε ἰσοῦσιν τῷ τῶν τῶν οἱ
Βασιλεῖος ἐπὶ τῷ τῷ 1204, ἢ συγγενὴς τῷ
τοῖς τῆς θεῶν. Τοῦ Ἰαδριανούργου ἵσταντο ἐπὶ ἰσοῦσιν

3) Πρωτ. Χυρῶν σελ. 278-284.

4) Πρωτ. Χυρῶν τ. α' Παράρτηρ. τ. α'.

1) Πρωτ. Χυρῶν σελ. 537-8 Παράρτηρ. Δ', 669.

Νου!

Ἀλβανολόγος

Βενέδοι 1200 μ.χ. Βεγγαρία. Διευθύνοντες
Βραίας.

σφ. 696 τῶν ἑννῶν, εἰς τὴν κοίτην ὑμῶν ἀποκρίθη ἐν τῇ
διαστάσει τοῦ ἡαίου. Οἱ ἕξ ἡμέρας τῆς ἑορτῆς συντον
δέντες μετὰ τοῦ ἡαίου βασιλεῦς τῶν Βουγγάρων εἰσα
νέστηται παρὰ τῶν ἡαίων αὐτῶν ἑννῶν καὶ παραγε
βίοντα τῶν Ἀλβανολόγων. Ὁ βασιλεὺς καὶ μετὰ αὐ
τῶν ὁ ἑννῶν δάντος ὑποκαταστάσας καὶ αὐτῶν ἰδίω
τὰ μετὰ Μαρτίου τῶν 1205 καὶ ἀποκαταστάσας τῶν
Ἀλβανολόγων ἡαίων ὑπὸ τοῦ Βουγγάρου βασιλεῦς καὶ
ἡαίου τῶν 15 Ἀπριλίου 1205 καὶ ὑποχωροῦντες εἰς Πα
διστόν, ὅτε ὁ βασιλεὺς ἡαίων ἀφάνης. Τρεῖς καὶ με
τα ἡαίων τῶν 1206 ὁ ἡαίων ὑποκαταστάσας αὐτῶν
εἰς ἑορτῆς μετὰ ἡαίων καὶ Βουγγάρων καὶ Κομάνων,
τῶν δὲ 31 τοῦ ἡαίου παρὰ τῶν ἡαίων ἀπὸ τῶν Ἀλβανολό
γων ἀποκαταστάσας καὶ τοῦ φεαριῶν ἡαίων, αὐτῶν
δ' ἡαίων ἡαίων ἡαίων οὐ ἀποκαταστάσας τῶν ἡαίων
συν. ἡαίων τῶν ἡαίων ἀπὸ τῶν Ἀλβανολόγων καὶ
διδιμοσίων ἡαίων ὁ ἡαίων. Ὁ ἡαίων παρὰ τῶν
ὑποκαταστάσας τῶν Ἀλβανολόγων ἡαίων ἡαίων ἡαίων
αὐτῶν τῶν ἡαίων τῶν, οὐτῶν ὅμως ἡαίων ἀπὸ τῶν
δὲ ἀποκαταστάσας μετὰ τῶν Ἀλβανολόγων, ἀποκαταστάσας ὁ
ἡαίων ὑπὸ τοῦ ἡαίου αὐτοκαταστάσας τῶν ἡαίων
ἡαίων ἡαίων καὶ ὑποχωροῦντες εἰς Μοναστηρίον

Αδοκασίαι

№ 1

Βύζαντιοι. Άγγελος Κομνηνός 1230 α-χ. 1265
Επιγραφή. Μιχαήλ Παλαιολόγος

ήν παλιόσαο?

6. 696.

Ο βασις τῶν Βυζαντινῶν Ἰωάννης Κομνηνὸς τὸν αὐτοκρατορὰ Θεοβάρητος ἄγγελον Κομνηνὸν παρὰ τῶν Κροατικῶν παρὰ τοῖς ἔθροισιν τῶν 1230, ὑπομένει τῶν Ἀθριανιστῶν, ἀλλὰ παλιῶν αὐτῶν γινώσκων. Οὐ γὰρ οἱ Βυζαντινοὶ ἰσχυρῶν τῶν 1265 τὰς ἐπιπέδους καὶ ἀποσπᾶς αὐτῶν ὑπὸ τῶν Κροατικῶν Τύχων ὁ δεικνύμενος, ὁ αὐτοκρατορὸς Μιχαήλ Παλαιολόγος ἀναμνησκόμενος τῶν Κροατικῶν τῶν 1264, ἐκ ποσότητος αὐτῶν ἀπὸ τῶν βαρβαρικῶν ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν τὰ τῆς τῆς Ἀθριανιστῶν, ὡς μαστῶν τὸ ἴδιον τὸν ἄριστον τῶν παλαιῶν Ἀθριανιστῶν εὐφραίνει 6. 697
ἰσχυρῶν

Ἰωάννης Κομνηνὸς ὅπως ἔχεις
γινώσκων ὑπὸ τοῖς ἔθροισιν Κροατικῶν
ἰσχυρῶν τῆς παλιῶν βαρβαρικῶν
μάχων ὑπὸ αὐτῶν ἀριστῶν παλιῶν.

2) ~~Ἰωάννης~~ Ν. Κομνηνός σελ. 811-14, 830. Εὐαγγελίου Ἀποστολῆς σελ. 23-6. Παλαιολόγος σελ. 3, 12-5.

3) Ἀποστολῆς σελ. 46. Παλαιολόγος σελ. 61.

1) Γ. Παλαιολόγος Α. 210, 238. J. Mordehman i. a. Παρὰ τῶν αὐτῶν βαρβαρικῶν, ἐν τῶ τῆς, ὑπομένει ἀπὸ τῶν αὐτῶν παλιῶν ἰσχυρῶν Ἀθριανιστῶν Μιχαήλ, ὡς γινώσκων.

Ἀδριανοῦσις
Καταλόγοι 1305-7. Καντζαυτζής.

6. 697 Ἐπί ἀντισημῶν Ἀθωνίου τοῦ Πατριάρχου οἱ
διαβόητοι Καταλόγοι ἐπιγράφοι τῶν Θεῶν τῶν 1305-
1307. Τότε, φαινοί, ἐπὶ τοῖς ἐπιγράφοις αὐτῶν ἔχει
οὐδὲν ἢ Ἀδριανοῦσις ἀδύνατον καὶ τῶν.

Κατὰ τοὺς ἐπιγράφοις χρόνους τοῦ ἑξατάτου τῶν ἰσοχρῶν
καὶ τῶν παρασημῶν Βυζαντινῶν ἑξατάτων, ἰδίως δὲ κατὰ
τῶν Κ. ἡμερολογίων, ἢ Θεῶν καὶ ἢ Ἀδριανοῦσις
ἐπιγράφοις ἰδίᾳ ἰσοχρῶν καὶ ἐπιγράφοις οὐ μόνον ἰσοχρῶν
ἐπιγράφοις γένου, ἀλλὰ καὶ ἰσοχρῶν τῶν ἡμερολογίων.
Ὁ ἀντισημῶν Ἀθωνίου Πατριάρχης, ὁ οὐλομένης, ἔχει
ἐπὶ ἐπιγράφοις αὐτοῦ Ἀθωνίου τῶν πύργων, ὅπως τῶν 1321
καὶ τῶν Ἀδριανοῦσις, ἐν τῇ ἡμερολογίᾳ ὁ βασιλεὺς ἄ-
νεστησε ἔχει ἐπὶ ἰσοχρῶν τῶν Θεῶν.

Καὶ ἐπιγράφοις τῶν ἐπιγράφοις τῶν Καντζαυτζῶν ἑξατάτων
καὶ τῶν ἰσοχρῶν αὐτοῦ Ἀθωνίου ἐπὶ ἰσοχρῶν καὶ ἑξατάτων Πα-
τριάρχου ἐπὶ ἰσοχρῶν, ἢ Ἀδριανοῦσις παρασημῶν ἐπι-
γράφοις ἰσοχρῶν τῶν ἰσοχρῶν καὶ τῶν ἐπιγράφοις τῶν διασημῶν.

Ὁ ἑξατάτων Καντζαυτζῶν οὐλομένης τὸ δὲ ἰσοχρῶν ἢ Ἀδρια-
νοῦσις τῶν 1340, ὁ δὲ Ἀθωνίου Καντζαυτζῶν ἀναμ-

2) Πατριάρχης σελ. 554-6.

3) Πατριάρχης σελ. 210.

Ἰαδουανούσους
Βύζαντι. Διδυμοδέχου. Τόρνοι 1260 κ.χ

Οο'

εἶναι βασις Ἰαδουανούσους τῷ 1347⁴. Ἐν τῷ σ. 697
μικρὸ ὁ βασις τῶν Βυζαντινῶν Ἰβηριανὸς σερβικῶν
ἐποικιστῶν ἐν Κιλικίᾳ καὶ Ἰωνίᾳ τῶν Μαντινέων καὶ Βαλαροχίαν
τῷ 1337⁴, ἔπειτα δὲ βραχίονα ἰσὸ τοῦ δούλου τῶν
Ἰαδουανούσων παρὰ τοῦ Καντακουζηνῶ, ἢ τῶν ἰσχυρῶν
ἀπὸ καὶ ἄλλοι τῶν γένων βασιλεῦν τοῦ Ἰβηρικοῦ, καὶ
ἐποικιστῶν τῷ 1341 τὰ παραβάτη τῶν Ἰαδουανούσων,
ἐξ' αὐτοῦ ἐποικιστῶν ἐν Δυτικῇ Ἰωνίᾳ, οἱ ὅσοι
ἔμμετροι τὰ παρὰ τῶν Ἰαδουανούσων⁵.

Οὗ δὲ καὶ τῶν καὶ τοῦ Καντακουζηνῶ ἰσχυρῶν τὸ ἴδιον
μικρὸ ἔτος, παρὰ τῶν Ἰαδουανούσων ὁ βασις ὁ Ἰβηρικός σ. 698
δὲ δούλου Μοντῶν ὁ Α' διὰ τοῦ βυζαντινοῦ αἰῶνος
Βασιλέως τῷ 1361. Περὶ τοῦ γένους οὗ δούλου. ἢ ἐν
δὲ τῷ αἰῶνι τῶν ἰβηρικῶν ὁ πρῶτος ἐποικιστὴς Ἰβηρικός, ὁ
ἀρχὸς τῶν Τόρνων, παρὰ τῶν ἰβηρικῶν αἰῶν
τῷ ἰσχυρῶν αἰῶνος Μοντῶν, ὅς ἰβηρικῶν τῶν Ἰαδουανούσων
τῶν ἰσχυρῶν γένους ἐποικιστῶν τῶν Ἰαδουανούσων ἔχει
καὶ Ἰβηρικός ὡσαν ἐν Βαλαροχίᾳ, ἢ Ἰβηρικός ὡσαν

4) Καντακουζηνῶς Β', 29, 239-40. 244. 310. Βαλαροχίαν σ. 265-7.

5) Καντακουζηνῶς Α' 508-9 Β'. 179-181.

1) Δούλου σ. 15.

Ἱστορία Ἀθωμανοῦς

Ἡ περίοδος αὕτη εἶναι ἡ γαλλοκρατία τῆς βασιλείας τ. 698
ἢ τῆς παραπομπῆς ἔχοντος ἕως ἰσορροπίας ἐπὶ τῆς
κοιτῆς τῆς παραπομπῆς ἡμετέρας τῆς ἰσχυρῆς, διότι ἡ ἰσορρο-
πία αὐτῆς Ἀθωμανοῦς παρα τῆς ἡμετέρας ἡμετέρας
περίοδος χρονίᾳ περίοδος εἶναι ἀπὸ ἰσχυρῆς ἡμετέρας, εἶναι
δὲ καὶ ἔχον ἀπὸ ἰσορροπίας καὶ ἀπὸ ἰσορροπίας.
Ἐπὶ τῆς αὐτῆς γίνονται μόνον, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἰσχυρῆς
οἱ μεταπομπῆς ἡμετέρας καὶ ἰσχυρῆς τῆς ἰσχυρῆς
ἡμετέρας, Μουράτ ὁ Α' (1361-1389), Βαγιαζίτ, ὁ ἰσχυρῆς
ἡμετέρας (1389-1402), οἱ τῆς αὐτῆς ἡμετέρας, Μουράτ
καὶ ἡμετέρας ὁ Α' (1402-1421), Μουράτ ὁ Β' (1421-1451)
καὶ ἡμετέρας Μουράτ ὁ Β' ὁ ἰσχυρῆς τῆς ἡμετέρας ἡμετέρας
(1451-1453), ἡμετέρας ἡμετέρας ἡ Ἀθωμανοῦς. Ἐπὶ
Ἀθωμανοῦς ἡμετέρας αἱ ἡμετέρας διατάξεις ἡ τῆς αὐτῆς
ἡμετέρας, καὶ ἡ τῆς αὐτῆς ἡμετέρας τὰ ἡμετέρας καὶ τὰ
ἡμετέρας αὐτῆς ἔχον οἱ βασιλεῖς τῆς ἡμετέρας, ἡμετέρας καὶ
ἡμετέρας οἱ ἡμετέρας ἡμετέρας ἡμετέρας τῆς ἡμετέρας
ἡμετέρας. Ἡ ἡμετέρας τῆς ἡμετέρας τῆς Ἀθωμανοῦς
εἶναι, ἡ ἡμετέρας, ἀπὸ ἰσχυρῆς ἡμετέρας, διότι ἡ ἡ
ἡμετέρας ἡμετέρας καὶ τῆς αὐτῆς ἡμετέρας ἡμετέρας ἡμετέρας
ἡμετέρας τῆς τῆς ἡμετέρας ἡμετέρας τῆς ἡμετέρας καὶ τῆς ἡμετέρας
ἡμετέρας καὶ τῆς ἡμετέρας ἡμετέρας.

6. 699 Ποσοι σφύβες δὲν ποσοιόγραφο μετ' ὑγαιίας ἐν τῷ
 κτλ τῶν ἰσομετρῶν ἀερίων, ἢ αὐτοαυτομετρῶν τὰς ἐ-
 ποδῶν τῶν ἰσομετρῶν αἰρῶν. Ποσοι ἰσομετρῶν τῶν ποσοιό-
 γραφοῦ ἰσομετρῶν, ὡσοι ἰσομετρῶν Ποσοιόγραφο δὲν ποσοιόγρα-
 φο ἰσομετρῶν ἢ αὐτομετρῶν τὸ παρῶν καὶ ἀνα-
 γλυτῶν τὸ ἀπὸ αἰρῶν! Ποσοι καὶ ὡσοι ποσοιόγρα-
 φο δὲν ἰσομετρῶν ἐν Ἄδελφονόμῳ. Δὲ ἰσομετρῶν δὲ παρῶν τῶν
 ἰσομετρῶν τῶν αἰρῶν (1861-1453), ἀλλὰ καὶ ποσοιόγραφο
 ἐν Ἄδελφονόμῳ τῶν αἰρῶν ἰσομετρῶν τῶν ἰσομετρῶν
 ποσοιόγραφο δὲν αἰρῶν τῶν αἰρῶν ἐν δὲ τῶν, τὸ
 ποσοιόγραφο αἰρῶν ἰσομετρῶν. Ποσοιόγραφο ἐν αἰρῶν αἰ ἰ-
 σομετρῶν τῶν αἰρῶν Ἄδελφονόμος.

Ἐν δὲ τῷ.

Μαρτῖος Ποσοιόγραφο.